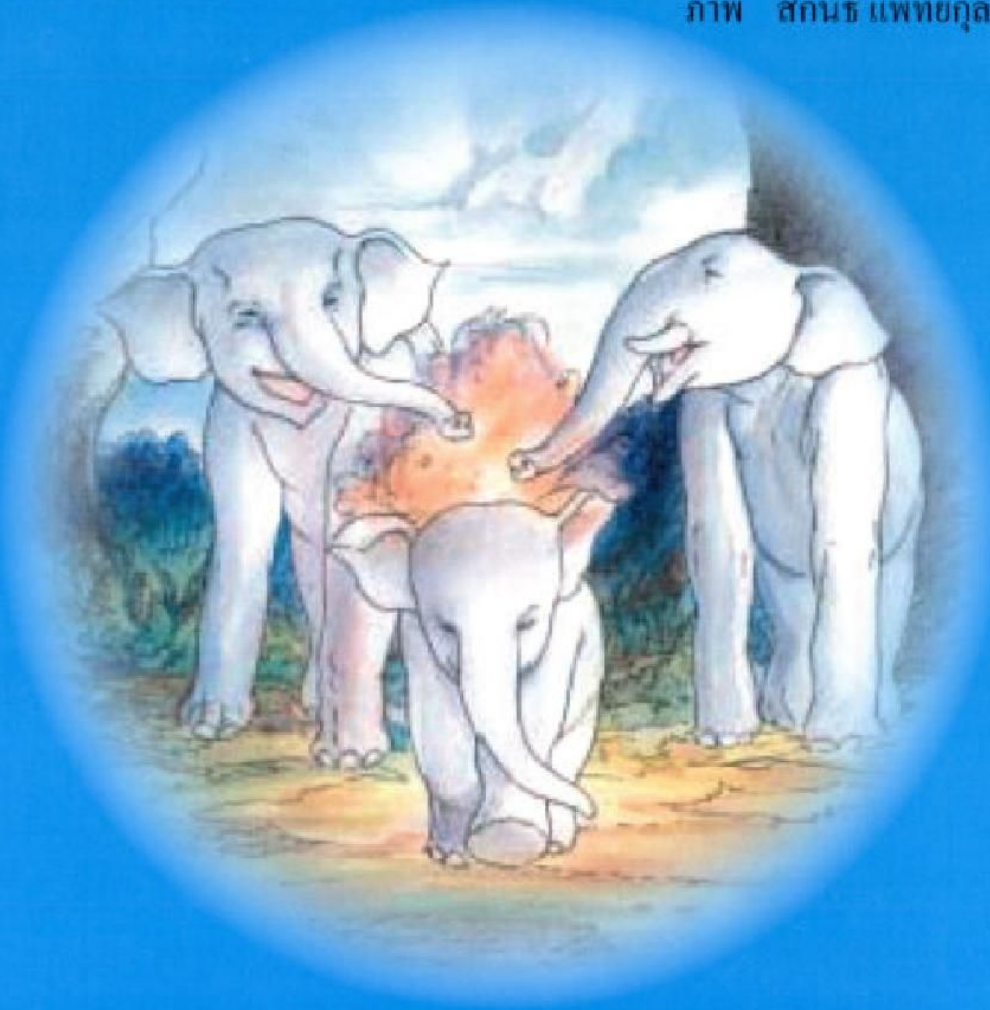

หนังสือบันทึกดีประเภทร้อยแก้ว

ใบเอื้องง

เรื่อง ปรงเกียรติ เทพกุญชร
ภาพ สกนธ์ แพทยกุล

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน

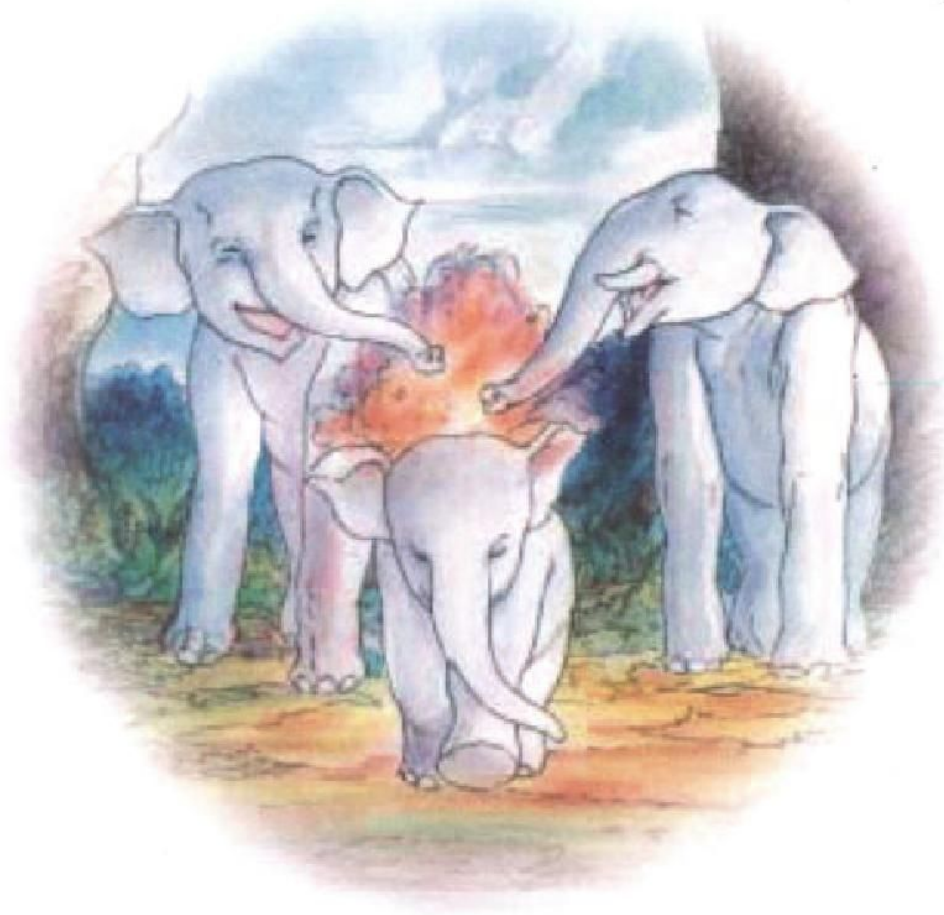
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30	31	32	33	34	35	36	37	38	39	40	41	42	43	44	45	46	47	48	49	50	51	52	53	54	55	56	57	58	59	60	61	62	63	64	65	66	67	68	69	70	71	72	73	74	75	76	77	78	79	80	81	82	83	84	85	86	87	88	89	90	91	92	93	94	95	96	97	98	99	100	101	102	103	104	105	106	107	108	109	110	111	112	113	114	115	116	117	118	119	120	121	122	123	124	125	126	127	128	129	130	131	132	133	134	135	136	137	138	139	140	141	142	143	144	145	146	147	148	149	150	151	152	153	154	155	156	157	158	159	160	161	162	163	164	165	166	167	168	169	170	171	172	173	174	175	176	177	178	179	180	181	182	183	184	185	186	187	188	189	190	191	192	193	194	195	196	197	198	199	200	201	202	203	204	205	206	207	208	209	210	211	212	213	214	215	216	217	218	219	220	221	222	223	224	225	226	227	228	229	230	231	232	233	234	235	236	237	238	239	240	241	242	243	244	245	246	247	248	249	250	251	252	253	254	255	256	257	258	259	260	261	262	263	264	265	266	267	268	269	270	271	272	273	274	275	276	277	278	279	280	281	282	283	284	285	286	287	288	289	290	291	292	293	294	295	296	297	298	299	300	301	302	303	304	305	306	307	308	309	310	311	312	313	314	315	316	317	318	319	320	321	322	323	324	325	326	327	328	329	330	331	332	333	334	335	336	337	338	339	340	341	342	343	344	345	346	347	348	349	350	351	352	353	354	355	356	357	358	359	360	361	362	363	364	365	366	367	368	369	370	371	372	373	374	375	376	377	378	379	380	381	382	383	384	385	386	387	388	389	390	391	392	393	394	395	396	397	398	399	400	401	402	403	404	405	406	407	408	409	410	411	412	413	414	415	416	417	418	419	420	421	422	423	424	425	426	427	428	429	430	431	432	433	434	435	436	437	438	439	440	441	442	443	444	445	446	447	448	449	450	451	452	453	454	455	456	457	458	459	460	461	462	463	464	465	466	467	468	469	470	471	472	473	474	475	476	477	478	479	480	481	482	483	484	485	486	487	488	489	490	491	492	493	494	495	496	497	498	499	500	501	502	503	504	505	506	507	508	509	510	511	512	513	514	515	516	517	518	519	520	521	522	523	524	525	526	527	528	529	530	531	532	533	534	535	536	537	538	539	540	541	542	543	544	545	546	547	548	549	550	551	552	553	554	555	556	557	558	559	560	561	562	563	564	565	566	567	568	569	570	571	572	573	574	575	576	577	578	579	580	581	582	583	584	585	586	587	588	589	590	591	592	593	594	595	596	597	598	599	600	601	602	603	604	605	606	607	608	609	610	611	612	613	614	615	616	617	618	619	620	621	622	623	624	625	626	627	628	629	630	631	632	633	634	635	636	637	638	639	640	641	642	643	644	645	646	647	648	649	650	651	652	653	654	655	656	657	658	659	660	661	662	663	664	665	666	667	668	669	670	671	672	673	674	675	676	677	678	679	680	681	682	683	684	685	686	687	688	689	690	691	692	693	694	695	696	697	698	699	700	701	702	703	704	705	706	707	708	709	710	711	712	713	714	715	716	717	718	719	720	721	722	723	724	725	726	727	728	729	730	731	732	733	734	735	736	737	738	739	740	741	742	743	744	745	746	747	748	749	750	751	752	753	754	755	756	757	758	759	760	761	762	763	764	765	766	767	768	769	770	771	772	773	774	775	776	777	778	779	780	781	782	783	784	785	786	787	788	789	790	791	792	793	794	795	796	797	798	799	800	801	802	803	804	805	806	807	808	809	810	811	812	813	814	815	816	817	818	819	820	821	822	823	824	825	826	827	828	829	830	831	832	833	834	835	836	837	838	839	840	841	842	843	844	845	846	847	848	849	850	851	852	853	854	855	856	857	858	859	860	861	862	863	864	865	866	867	868	869	870	871	872	873	874	875	876	877	878	879	880	881	882	883	884	885	886	887	888	889	890	891	892	893	894	895	896	897	898	899	900	901	902	903	904	905	906	907	908	909	910	911	912	913	914	915	916	917	918	919	920	921	922	923	924	925	926	927	928	929	930	931	932	933	934	935	936	937	938	939	940	941	942	943	944	945	946	947	948	949	950	951	952	953	954	955	956	957	958	959	960	961	962	963	964	965	966	967	968	969	970	971	972	973	974	975	976	977	978	979	980	981	982	983	984	985	986	987	988	989	990	991	992	993	994	995	996	997	998	999	1000	1001	1002	1003	1004	1005	1006	1007	1008	1009	1010	1011	1012	1013	1014	1015	1016	1017	1018	1019	1020	1021	1022	1023	1024	1025	1026	1027	1028	1029	1030	1031	1032	1033	1034	1035	1036	1037	1038	1039	1040	1041	1042	1043	1044	1045	1046	1047	1048	1049	1050	1051	1052	1053	1054	1055	1056	1057	1058	1059	1060	1061	1062	1063	1064	1065	1066	1067	1068	1069	1070	1071	1072	1073	1074	1075	1076	1077	1078	1079	1080	1081	1082	1083	1084	1085	1086	1087	1088	1089	1090	1091	1092	1093	1094	1095	1096	1097	1098	1099	1100	1101	1102	1103	1104	1105	1106	1107	1108	1109	1110	1111	1112	1113	1114	1115	1116	1117	1118	1119	1120	1121	1122	1123	1124	1125	1126	1127	1128	1129	1130	1131	1132	1133	1134	1135	1136	1137	1138	1139	1140	1141	1142	1143	1144	1145	1146	1147	1148	1149	1150	1151	1152	1153	1154	1155	1156	1157	1158	1159	1160	1161	1162	1163	1164	1165	1166	1167	1168	1169	1170	1171	1172	1173	1174	1175	1176	1177	1178	1179	1180	1181	1182	1183	1184	1185	1186	1187	1188	1189	1190	1191	1192	1193	1194	1195	1196	1197	1198	1199	1200	1201	1202	1203	1204	1205	1206	1207	1208	1209	1210	1211	1212	1213	1214	1215	1216	1217	1218	1219	1220	1221	1222	1223	1224	1225	1226	1227	1228	1229	1230	1231	1232	1233	1234	1235	1236	1237	1238	1239	1240	1241	1242	1243	1244	1245	1246	1247	1248	1249	1250	1251	1252	1253	1254	1255	1256	1257	1258	1259	1260	1261	1262	1263	1264	1265	1266	1267	1268	1269	1270	1271	1272	1273	1274	1275	1276	1277	1278	1279	1280	1281	1282	1283	1284	1285	1286	1287	1288	1289	1290	1291	1292	1293	1294	1295	1296	1297	1298	1299	1300	1301	1302	1303	1304	1305	1306	1307	1308	1309	1310	1311	1312	1313	1314	1315	1316	1317	1318	1319	1320	1321	1322	1323	1324	1325	1326	1327	1328	1329	1330	1331	1332	1333	1334	1335	1336	1337	1338	1339	1340	1341	1342	1343	1344	1345	1346	1347	1348	1349	1350	1351	1352	1353	1354	1355	1356	1357	1358	1359	1360	1361	1362	1363	1364	1365	1366	1367	1368	1369	1370	1371	1372	1373	1374	1375	1376	1377	1378	1379	1380	1381	1382	1383	1384	1385	1386	1387	1388	1389	1390	1391	1392	1393	1394	1395	1396	1397	1398	1399	1400	1401	1402	1403	1404	1405	1406	1407	1408	1409	1410	1411	1412	1413	1414	1415	1416	1417	1418	1419	1420	1421	1422	1423	1424	1425	1426	1427	1428	1429	1430	1431	1432	1433	1434	1435	1436	1437	1438	1439	1440	1441	1442	1443	1444	1445	1446	1447	1448	1449	1450	1451	1452	1453	1454	1455	1456	1457	1458	1459	1460	1461	1462	1463	1464	1465	1466	1467	1468	1469	1470	1471	1472	1473	1474	1475	1476	1477	1478	1479	1480	1481	1482	1483	1484	1485	1486	1487	1488	1489	1490	1491	1492	1493	1494	1495	149
---	---	---	---	---	---	---	---	---	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	-----

หนังสือบันทึกคดีประเภทร้อยแก้ว

ใบเอื้องง

เรื่อง ปรงเกียรติ เทพกุญชร

ภาพ สกนธ์ แพทยกุล

สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน

หนังสืออ่านเพิ่มเติมระดับมัธยมศึกษา

ไบเอียง

ลิขสิทธิ์ของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน

และ สมาคมป้องกันการทารุณสัตว์แห่งประเทศไทย

ผู้จัดพิมพ์

สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน

กระทรวงศึกษาธิการ

พิมพ์ครั้งที่ ๑

พ.ศ. ๒๕๕๖

จำนวนพิมพ์

๑๕,๐๐๐ เล่ม

พิมพ์ที่

บริษัท อมรินทร์พริ้นติ้งแอนด์พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)

๓๗๖ ถนนชัยพฤกษ์ แขวงคลองจั่น เขตคลองจั่น กรุงเทพฯ ๑๐๑๗๐

โทรศัพท์ ๐-๒๔๒๒-๕๐๐๐, ๐-๒๔๘๒-๑๐๑๐

โทรสาร ๐-๒๔๓๓-๒๖๔๒, ๐-๒๔๓๔-๑๓๘๕

E-mail : aprint@amarin.co.th

Homepage : <http://www.amarin.com>

ISBN

978-616-372-126-6

ประกาศสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน
เรื่อง อนุญาตให้ใช้สื่อการเรียนรู้ในสถานศึกษา

.....

ด้วยสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานร่วมกับสมาคมป้องกันการทารุณสัตว์แห่งประเทศไทย (TSPCA) ได้จัดทำหนังสืออ่านเพิ่มเติม เรื่อง ใบบึง ระดับมัธยมศึกษา กลุ่มสาระการเรียนรู้สังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช ๒๕๕๑ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ได้พิจารณาแล้วอนุญาตให้ใช้ในสถานศึกษาได้

ประกาศ ณ วันที่ ๖ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๕๗

(นายอภิชาติ จีระวุฒิ)

เลขาธิการคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน

คำนำ

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานและสมาคมป้องกันการทารุณสัตว์แห่งประเทศไทย (TSPCA) ได้จัดการประกวดต้นฉบับหนังสือเสริมประสบการณ์เกี่ยวกับการส่งเสริมสวัสดิภาพและป้องกันการทารุณสัตว์ขึ้น เพื่อเผยแพร่ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการดูแลสัตว์ การเสริมสร้างจิตสำนึกแห่งความรักความเมตตาต่อสัตว์แก่เด็กและเยาวชน รวมทั้งการป้องกันและแก้ไขปัญหาการทารุณสัตว์

หนังสือบันทึกคดีประเภทร้อยแก้ว เรื่อง ใบเอียง ได้รับรางวัลชนะเลิศ หนังสือบันทึกคดีประเภทร้อยแก้ว ระดับเด็กอายุ ๑๒-๑๔ ปี เขียนเรื่องโดย นายปรุงเกียรติ เทพกุญชร วาดภาพโดย นายสกันธ์ แพทย์กุล เนื้อเรื่องกล่าวถึง ลูกช้างป่าชื่อ ใบเอียง ที่อยู่กับแม่ในโขลงช้างป่าด้วยความสุข แต่วันหนึ่งเกิดเดินพลัดตกลงไปในเหว พวกอนุรักษ์ช้างได้ช่วยเหลือไว้และพาไปรักษาพยาบาลจนหายดี ในที่สุดครอบครัวช้างก็พาใบเอียงกลับคืนสู่ป่าตามเดิม

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน พิจารณาเห็นว่าเรื่องนี้มีประโยชน์ต่อการเรียนการสอนและสอดคล้องกับกลุ่มสาระการเรียนรู้สังคมศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรม สามารถใช้เป็นหนังสืออ่านเพิ่มเติมระดับมัธยมศึกษา กลุ่มสาระการเรียนรู้สังคมศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรม ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช ๒๕๕๑ ได้จึงได้พิจารณาจัดพิมพ์จำนวน ๑๕,๐๐๐ เล่ม เพื่อแจกสถานศึกษาระดับมัธยมศึกษาทั่วประเทศ และหวังเป็นอย่างยิ่งว่า หนังสือเรื่องนี้จะปลูกจิตสำนึกให้เด็กและเยาวชนเกิดความรักความเมตตาต่อสัตว์และปฏิบัติต่อสัตว์อย่างถูกต้องและส่งเสริมนิสัยรักการอ่าน ขอขอบคุณผู้มีส่วนร่วมในการจัดทำไว้ ณ โอกาสนี้

(นายอภิชาติ จีระวุฒิ)

เลขาธิการคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน

จากใจผู้เขียนเรื่องใบเอียง

...ผมตั้งใจว่าจะเป็นนักเขียนอิสระหลังจากเกษียณอายุราชการแล้ว เพื่อจะได้ใช้ข้อมูลที่เก็บสะสมไว้ให้เป็นประโยชน์แก่คนรุ่นหลังและคนทั่วไป หลังจากเขียนต้นฉบับหนังสือบันทึกคดีประเภทร้อยละเรื่อง “อบอุ่นบุญรัก” ส่งแล้ว ทราบว่ายังมีเวลาเหลือประมาณ ๑ เดือน จึงตัดสินใจเขียนต้นฉบับหนังสือบันทึกคดีประเภทร้อยละเรื่อง “ใบเอียง” สำหรับเด็กวัย ๑๒-๑๔ ปี คิดว่าจะใช้สัตว์อะไรเป็นตัวละครเดินเรื่องเพื่อเชื่อมโยงความรักความเมตตาของคนที่มีต่อสัตว์ก็ตัดสินใจเลือกช้างเป็นพระเอก เพราะปรากฏเป็นข่าวบ่อย ๆ

ถึงจะเคยเห็นช้างมาก่อน แต่พอต้องมาเขียนเรื่องช้าง กลับต้องค้นคว้าข้อมูลอย่างมาก ทั้งต้องอ่านข้อมูลและต้องเดินทางไปดูสถานที่จริงที่ช้างใช้ชีวิตอยู่ ต้องเฝ้าสังเกตอาการปฏิกิริยาของช้าง เพื่อบรรยายภาพออกมาให้เห็นจริง ช้างเป็นสัตว์คู่บ้านคู่เมืองมานาน เราจึงรู้สึกรัก เมตตาและผูกพันกับช้างมาก เรื่องใบเอียงเขียนในแนวน่ารัก ๆ เพื่อหวังปลูกฝังให้เด็กและเยาวชนของเรามีจิตใจอ่อนโยนรักและเมตตาสัตว์ และเพื่อส่งเสริมจินตนาการของเด็กจากการอ่านเรื่องนี้ด้วยครับ....

ปรุงเกียรติ เทพคุณุชร

๑. ใบเอียง

สองเดือนมาแล้ว แม่ช้างพังนวลยังสาละวนอยู่กับการประคบประหงม ลูกน้อยที่เพิ่งลืมตาดูโลกหลังจากยี่สิบสองเดือนที่ลูกอยู่ในครรภ์ของเธอ ลูกช้างวนเวียนอยู่ใต้ท้องแม่ที่ยื่นเท้าทั้งสี่มั่นคงอย่างกับเป็นเขตแดนปกป้องลูกน้อยให้ปลอดภัย ใบหูของแม่ช้างสะบัดโบกเป็นระยะ ๆ หางทำหน้าที่ในการไล่แมลงสัตว์เล็กสัตว์น้อยต่าง ๆ งวงยาวนั้นแกว่งไปมาคอยสัมผัสตัวลูกน้อย คู่มือที่ปลอบประโลม เธอกวาดตาทั้งคู่ชำเลื่องแลรอบตัว อย่างระแวดระวัง ลูกช้างน้อย ชุกเข้าหานมแม่ ใช้งวงน้อย ๆ กระทบรอบเต้า ปากน้อยนั้น फैนคุนมนอย่างกระหายหิว สายตาดิ้นเดินหวาดหวั่นกับสิ่งต่าง ๆ รอบตัว

แม่ช้างพังโอน แม่แปรง จำโขลงเดินเข้ามาทักทายด้วยแววตาแห่งความห่วงใย ด้วยเป็นท้องแรกของ พังนวล แม่ช้างสาว ในขณะที่ พลายวัน พ่อช้างและช้างป่าตัวอื่น ๆ อีกเก้าตัวของโขลงช้างแห่งแนวป่าตะวันตกกฤษบุรี บนทิวเขาตะนาวศรี ต่างห้อมล้อมอยู่รอบ ๆ แม่ช้าง เหมือนเป็นกำแพงป้องกันอีกชั้นหนึ่ง ให้กับลูกช้างสมาชิกใหม่ของโขลง

ป่าที่ข้างโขลงนี้อาศัยอยู่เป็นเทือกเขาและหุบห้วยสลับซับซ้อน ปกคลุมไปด้วยพรรณไม้นานาชนิด รวมทั้งไร่สับปะรด ไร่ข้าวโพดและไร่อ้อย ของชาวบ้านตามแนวริมขอบ เป็นแหล่งอาหารแหล่งใหญ่ของข้างโขลงนี้ จึงมักจะเกิดกรณีพิพาทระหว่าง ข้างกับคน อยู่บ่อย ๆ

พังนวลเพิ่งเป็นแม่ครั้งแรก จึงสับสนกับชีวิตใหม่ที่คลอคลอออกมา และไม่รู้ด้วยซ้ำว่านี่คือลูก จนบางครั้งถึงกับดอยห่าอย่างดุที หากแต่เป็นโชค ดีของลูกข้างที่ยังมีพังอ่อนแม่ข้างอีกตัวหนึ่งที่มีลูกแต่เริ่มโตแล้ว เข้ามาช่วย แนะนำดูแลและเป็นแม่รับให้กับลูกข้างน้อยตั้งแต่แรกคลอด ด้วยความเป็นห่วงว่าพังนวลอาจจะยังตั้งสติไม่ได้ เผลอตัวทำร้ายลูกน้อย แต่สัญชาตญาณ แห่งความเป็นแม่ก็สอนให้พังนวลรับรู้ถึงสายใยแห่งความผูกพัน เธอจึงทั้งรัก และห่วงใย คอยปกป้องหวงแหนลูกน้อยอยู่ตลอดเวลา

“แม่ใหญ่ขา ช่วยตั้งชื่อให้ลูกชายของฉันหน่อยนะคะ” พังนวลใช้ วงขึ้นออกมาสะกิดคันขาของแม่แปรงพังโอน จำโขลง

“โหน โหน เข้ามาใกล้ ๆ ขอคุ้ย ๆ หน่อยซิ” พังโอนยื่นวงมา ดูปบนโหนกน้ำเต้าของ ข้างน้อย พลังกล่าวว่า

“หนูมน้อย เจ้านี้แข็งแรง ถิ่นอะดินะ ขนดายาวเชียวนะเรา ขนอ่อนๆทั่วตัวเจ้านี้ก็ยาวเสมอกันดี เต็มตลอดหางเชียว หลังโค้งสูงลาดเอียง ดี จะว่าเป็นแปปราสาทก็ใช่ หรือว่าเป็นแปก้านกล้วย ก็คล้าย ๆ เออ ใบหู ใหญ่เป็นจุดเด่น ลาดเอียงดี คุณลาด ให้เจ้าชื่อ ใบเอียง แล้วกัน”

“ใบเอียง ดีจังเลย ชอบคุณมากค่ะ แม่ใหญ่” พังนวลแกว่งไกววง ไปมา สะบัดหูเป็นจังหวะ ยิ้มอย่างดีใจ

“ลูกจำ หนูมีชื่อแล้วนะลูก ใบเอียง ใบเอียงลูกแม่” พังนวลใช้ วงสัมผัสลูกข้างอย่างทะนุถนอม ด้วยความรักและชื่นชม

ฟังอ่อน แม่รับ ของใบเอียง เดินเข้ามาใกล้ฟังนวล ขึ้นวงเข้าไป
ลูบลำข้างน้อย พलगกล่าวด้วยความรักและเอ็นดูว่า “ใบเอียง ชื่อน่ารักดี
หนูน้อย ถ้าเจ้ากินนมแม่ฟังนวลไม่อิ่ม ก็มากินนมของแม่ต่ออีกแล้วกันนะ”

ใบเอียง รู้สึกตื่นเต้นกับชื่อใหม่ของตัว ขึ้นหัวออกมาจากใต้ท้องแม่
ซุงวงขึ้นร้องแปรี้น อย่างรับรู้ พलगมุดกลับเข้าใต้ท้องแม่ฟังนวลอีกครั้ง ซุก
ปากเข้าหานม จากเต้าซ้าย ย้ายไปเต้าขวา สักพักใหญ่ก็วิ่งวนพัวพันอยู่รอบ
ขาของแม่ฟังนวล แล้วก็กลับเข้าไปดูนมใหม่ วนเวียนอยู่อย่างนั้น จนรู้สึก
ว่า นมของแม่ฟังนวลเริ่มแห้ง ใบเอียงจึงมุดเข้าใต้ท้องแม่ฟังอ่อน แล้วเริ่ม
ซุกเข้าหานมของแม่รับฟังอ่อน คุณนมต่อไป แม่ฟังอ่อนคงดวงลงไปลูบได้
ด้วยความเอ็นดูและปรานีแม่ข้างตัวอื่นๆต่างเวียนวนเข้ามาทักทายให้กำลังใจ
ด้วยการขึ้นวงเข้าลูบได้ลูกข้างน้อย

อาทิตย์กำลังจะลับแนวเขาคะนาวศรี ทอแสงแดงเรื่อๆสออสลับสี
เหลืองส้มปนแสด อันเป็นสัญญาณว่า ยามค่ำใกล้เข้ามาแล้ว เป็นเวลาที่ข้าง
จะออกเดินทางหากิน ฟังอ่อน จำโหลงหันหน้ามาทางโหลง ซุงวงขึ้นร้องแปรี้นๆ
เป็นสัญญาณเรียกข้างใบโหลงให้ตามไป เพราะจำโหลงชำนาญเส้นทาง
บนแนวเขาคะนาวศรี รู้จักแหล่งน้ำแหล่งอาหาร และแหล่งดินโป่งของป่าตะวันตก
ตกเป็นอย่างดี แต่ไม่รู้ว่ามนุษย์เรียกถิ่นที่พวกข้างเดินทางหากินว่าอย่างไร รู้
แต่ว่าตั้งแต่กฤษบุรีขึ้นไปทางเหนือ ถึงป่าละอูไปจนถึงแก่งกระจาน เละเลยเข้า
ปากท่อไปถึงเมืองพม่า ฟังโหลงพาโหลงข้างเข้ามาทั่ว ดงไผ่ผาก ดงชาน กล้วย
ป่าตรงไหนแตกกอใหม่ ลูกฝรั่งสุกส่งกลิ่นหอมหวานหล่นเกลื่อนอยู่แนวไหน
โป่งดินที่ไคอุดม จะนำพาข้างทั้งโหลงเดินทางหากินไปทั่ว ไม่เคยรู้จักเขตแดน
หรือป่าขัณฑ์ปิ่น แต่ที่วนเวียนหากินอยู่ถิ่นนี้มาเกือบห้าสิบปีแล้ว

เสียงไม้หักโคน เสียงเดินบุกป่าดังสวบ ๆ ตามทางที่โหลงข้างย่ำ
เดิน โหลงที่ฟังโหลงเป็นจำโหลง เมื่อนับรวมใบเอียงแล้วก็มีจำนวนสิบสามตัว
พอดี ส่วนใหญ่เป็นแม่ข้างมืออยู่ราวห้าตัว ข้างฟังสาวน้อยสามตัว ข้างพลาย

รุ่นหนุ่มที่ขนาบเพิงอกสองตัว และพลายวันพ่อของใบเอียงที่แหวะเวียนมาร่วม
โหลงเป็นครั้งคราว ซึ่งเป็นสัญชาตญาณของช่างพลาย เมื่อเริ่มโตเป็นหนุ่ม
เต็มตัวงาปลียาวแล้ว ก็จะแยกตัวออกไปหากินตามลำพัง เป็นช่างโทน จะเข้า
โหลงเป็นบางครั้งเพื่อทำหน้าที่พ่อพันธุ์

ครั้งนี้ถือเป็นโชคดีของใบเอียงที่พ่อพลายวันกลับเข้าโหลง เหมือนสาย
ใยแห่งความเป็นพ่อลูกที่ได้กลับมาอยู่รวมกันพร้อมหน้าอีกครั้งหนึ่ง ซึ่งถึงแม้
พลายวันจะไม่มินมเลี้ยงลูกช่าง แต่ก็ห่วงใยลูกน้อย คอยช่วยเหลืออยู่ตลอด
เวลา พร้อมกับทำหน้าที่ปกป้องคุ้มครองระวังภัยให้กับลูกน้อย และช่างในโหลง
ของแม่แปรงพังโอน โดยคอยเดินปิดท้ายขบวน เหมือนดั่งกองระวังหลัง

พังโอนนำโหลงช่างเดินลึกเข้าแนวตะวันตก หมายถึงพาโหลงช่างไป
กินน้ำที่แอ่งน้ำบ้านหาดขาม แล้วจึงวกขึ้นเหนือข้ามบ้านสามกะทาย เลยเข้า
ไปผ่านบ้านไร่เก่า บ้านศิลาลอย ไปหยุดพักที่บ้านบึงนคร ซึ่งคงจะใกล้รุ่งพอดี
พังโอนไม่แน่ใจว่า มนุษย์จะอ้างสิทธิ์กลับพื้นที่ป่าที่พวกมนุษย์ตั้งชื่อต่างๆ กัน
ไปนั้น เข้ามาในแนวทางเดินของเธออีกกี่มากน้อย จึงได้เตือนช่างในโหลงให้
ระวังพวกมนุษย์ ด้วยความห่วงใย และรับผิดชอบในความเป็นจำโหลงของเธอ

ครั้งก่อน มีช่างในโหลงของพังโอนถูกมนุษย์ทำร้ายด้วยอาวุธท่อน
เหล็กมหาประลัยที่ทรงอำนาจ เสียงมันดังราวกับฟ้าผ่า มันฟันพิษเป็นลูกเหล็ก
นับสิบเม็ดเข้าใส่พลายบงช่างสึดที่อยู่รั้งท้ายโหลง ช่างตัวอื่นต่างตระหนกตกใจ
เคล็ดหนีเข้าป่าแตกกระจายไปไม่เป็นทิศเป็นทาง กว่าจะรวมกันได้ก็กินเวลา
หลายอึดใจ และไม่มีใครพบเห็นพลายบงช่างสึดตัวนั้นอีกเลย พลายบงคงล้ม
ตั้งแต่ถูกพิษลูกเหล็ก เพราะพังโอนได้ยินเสียงแผดร้องโหยหวนด้วยความเจ็บ
ปวด ก่อนที่พลายบงจะเงียบเสียงลง พังโอนกลัวมากในตอนนั้น เธอวิ่งไป
ร้องไห้ไป สงสารพลายบง เธอรู้สึกว่ามันเป็นความผิดของเธอ ที่ทำให้ลูกหลาน
ต้องได้รับเคราะห์กรรมจากน้ำมือของพวกมนุษย์ เดียวนี้เธอระมัดระวังมากขึ้น

ถึงแม้จะไม่ได้ยินเสียงฟ้าผ่าของท่อนเหล็กมหาประลัยนั้นหลายปีแล้วก็ตาม แต่เธอก็ไม่พาโขลงช้างเหียดเข้าใกล้ที่นั่นอีกเลย

โขลงช้างมาถึงแอ่งน้ำเมื่อเวลาโพล้เพล้แล้ว แอ่งน้ำนี้เป็นแอ่งตื้นๆ ที่ขอบด้านหนึ่งลาดเอียงเป็นแนวกว้าง ส่วนอีกด้านที่โขลงช้างหยุดอยู่ สูงชันเล็กน้อย น้ำในแอ่งใสดังกระจก ไกลออกไปตรงกลางแอ่งน้ำปกคลุมไปด้วยดอกจอกและพีชน้ำ มีกอบอนสลัดกับเฟินขึ้นปกคลุมอยู่เขียวขจี ผักบุ้งชูยอดอวบน้ำอวดความสมบูรณ์ บัวแดงดอกสีแดงสดเริ่มบานแล้ว คูบานเค้นเป็นกลุ่มกอกกลางน้ำใส ซึ่งจะบานตั้งแต่ยามเย็นไปจนเช้า ผักตบชวาสีม่วงอ่อนสวยใส คัดกับสีเหลืองอ่อนของดอกผักกระเจดที่กำลังจะหลับใบในยามค่ำ ช่วยประดับให้แอ่งน้ำดูมีสีสันมากขึ้น ที่ขอบแอ่งด้านปลายไกลสุดแน่นขนัดปกคลุมไปด้วยหญ้าคา กระจินป่าสลัดกับกล้วยป่า เหนือขึ้นไปนั้นร่มครึ้มด้วยเงาต้นมะเดื่อใหญ่ที่แผ่กิ่งก้านสาขา อาวดลูกเป็นพวงขนัดแน่นทุกก้านถึง รอบๆ แอ่งน้ำมีรอยเท้าของสัตว์ป่าหลากหลายชนิดปะปนกันไป มีทั้งสัตว์ที่หากินกลางวันและออกหากินตอนกลางคืนเหมือนเช่นช้างโขลงนี้

ใบเอียงชะโงกหน้าออกมาจากใต้ท้องแม่พังพอน ดันเด่นกับบรรยากาศรอบตัว ทุกอย่างชวนให้อยากรู้อยากเห็น ลูกช้างซุงวงน้อยๆ ขึ้น ถามแม่แปรงจำโขลงด้วยความอยากรู้

“แม่ใหญ่ครับ แม่ใหญ่ รอยเท้าของใครเต็มไปหมด ตรงริมหน้านั้น”

“ไม่เบาอะไรนี่ ช่างชักช่างถาม ก็ดีแล้วที่เจ้าถาม แม่ใหญ่จะสอนให้ดูไว้ เจ้าเห็นรอยใหญ่กลมๆ นั้นไหม ที่คล้ายกับรอยเท้าของเจ้านั้นนะ นั่นเป็นรอยของแรด ส่วนไอ้ที่เป็นรอยขำทั่วไปหมด มีสีน้ำตาลและรอยเล็บ แล้วก็มีอุ้งเท้าด้วย นั่นเป็นรอยหมาใน รอยคล้ายกับหมาบ้าน มันคงมากันเป็นฝูง ย่ำเสียเปรอะไปหมด ส่วนรอยที่คล้ายกับรอยเท้ามนุษย์มีห้านิ้ว แด่สันและป้อมกว่า แล้วก็มีรอยเล็บเป็นจุดๆ นั้นเป็นรอยหมีควาย” แม่แปรง บรรยายซัดยาว

“แล้วรอยเท้ามนุษย์เป็นอย่างไรหรือครับ แม่ใหญ่” ใบเอียงถามอย่างอยากรู้

“ก็คล้ายๆ รอยเท้าของหมึกวายนั่นแหละ แต่อุ้งเท้าพวกมนุษย์ไม่เต็มเว้าเข้าไปด้านใน แล้วก็ไม่มีรอยเล็บ แต่คงไม่มีรอยเท้ามนุษย์ให้เจ้าดูแถวนี้หรอก ถึงมีก็คงดูได้ยาก เพราะมันไม่เหมือนเดิมแล้ว พวกมนุษย์ใส่เครื่องห่อหุ้ม มีรอยของพื้นหุ้มหลายร้อยแบบ แต่จะว่าไปอีกที..มันอาจจะดูง่ายขึ้นก็ได้..ไม่ต้องมากอย่านับนิ้ว” แม่ฟังโอนกล่าวในขณะที่แววตาเหม่อลอยไปไกล พุดเสียงแผ่วเบา คล้ายรำพึง

“ที่สำคัญ เราต้องระวังพวกมนุษย์ไว้ เพราะพวกมนุษย์ชอบเอาเปรียบอีกอย่าง เราไม่อาจรู้ได้ว่า กลิ่นไหนที่เราจะไวใจได้บ้าง”

“แล้วรอยที่มีสองรอยขาว ๆ นั้นรอยอะไรครับแม่ใหญ่” ใบเอียงถามอีกอย่างใคร่รู้

“นั่นน่าจะเป็นรอยเล็บของกวางหรือไม้เท้าหมูป่า มันคล้าย ๆ กันแต่เรียกเป็นกีบ มีสองกีบ แต่ของกวางจะมีขนาดยาวกว่าหน่อยหนึ่งต้องสังเกตบ่อย ๆ แล้วจะจำได้เอง” ฟังโอนใช้ช่วงที่

ใบเอียงรู้สึกตื่นเต้นที่ได้เรียนรู้ ถึงเขายังไม่เคยเห็นสัตว์ป่าชนิดอื่นที่แม่ใหญ่บรรยายให้ฟัง แต่ข้างน้อยใบเอียงก็จินตนาการไปไกลแล้ว

“แม่ แม่จ๋า” ใบเอียงรู้สึกหิวจึงยื่นวงเป็นลำตรง ชูทางขนานกับพื้น วิ่งมุดเข้าใต้ท้องแม่ฟังนวลอีกครั้ง อ้าปากชอกซอนเข้าหานมแม่ฟังนวลใช้ช่วงน้อย ๆ ประคองเต้า คุณนมไปพร้อมกับชำเลื่องตาคุณข้างตัวอื่น

ข้างแต่ละตัวก้าวเท้าลงไปใในแอ่งน้ำด้วยความคลึกคัก กินน้ำโดยใช้วงคุณน้ำในแอ่งพ่นใส่ปาก พ่นใส่ตัว แม่ข้างสองตัวกำลังเล่นน้ำกันอย่างสนุกสนาน ใช้วงคุณน้ำพ่นใส่กันพร้อมส่งเสียงหัวเราะเรีงร่า

“เร็ว เร็ว มาเล่นน้ำทางนี้ เร็ว” แม่ข้างตัวหนึ่งพุดพลางใช้วงคุณน้ำพ่นเล่นเป็นฝอย ๆ พลาดก้าวเดินลงไปใในแอ่งน้ำทางด้านใต้ แม่ข้างอีกตัว

เอนตัวลงนอนเกลือกกลิ้งจนน้ำใสในแอ่งขุ่นด้วยโคลน ไข้ววงคูคน้ำโคลนพ่น
ใสตัวอย่างพึงพอใจ

“เธอ เธอช่วยพ่นโคลนใส่อลังให้ฉันหน่อยสิจ๊ะ” พุดพลางหันบั้น
ท้ายเข้าหาแม่ช้างอีกตัว

๒.อาบน้ำอาบฝุ่น

ใบเอียงกลอเกลียอยู่ใต้ท้องแม่พังนวล ซึ่งเดินไปหยุดอยู่ที่เนินขอบ
เตี้ย ๆ ด้านหนึ่งของแอ่งน้ำ พังนวลใช้วางอุ้งเท้าพ่นรดตัวใบเอียง

“เย็นดี เย็นดี สนุกจังเลยแม่” ใบเอียงซบวงน้อยๆนั้นด้วยความดีใจ

“เวลาเราอาบน้ำเราต้องซบวงไว้ละลูก จะได้มีอากาศหายใจ แล้ว
ก็จะได้ดมกลิ่นต่าง ๆ ด้วย”

ใบเอียงทำท่าจืด ๆ จ้อง อยู่ปากขอบแอ่งน้ำที่เป็นดินปนทราย ชะเง้อ
หัวมองลงไปใ้ในแอ่งน้ำ ด้วยความตื่นเต้น แลเห็นเงาของตัวอยู่ในน้ำ นึกยิ้ม
อย่างดีใจ แสงแดดล่าสุดท้ายส่องลอดพุ่มไม้กระทบผิวน้ำเป็นประกายระยิบ
ระยับ

ทันใดนั้นขอบดินชันตรงที่ใบเอียงยืนอยู่ก็ทรุดฮวบ ขาหน้าทั้งคู่ถูลำ
พรวดลงไปใ้ในน้ำที่ไม่ลึกมากนัก แต่ก็ถึงระดับลำคอของใบเอียง ใบเอียงตกใจ
รีบกลับตัว พยายามที่จะก้าวขึ้นจากน้ำ พอเท้าหน้าก้าวเหยียบขอบดินที่ชันด้าน
นั้น ดินขอบแอ่งน้ำที่ร่วนซุย ก็ทรุดฮวบลงอีก ใบเอียงหล่นลงน้ำอีกครั้งด้วย
อาการตกใจสุดขีด พยายามซบวงให้สูงไว้ ดวงตาเบิกโพลง

“แม่! แม่! แม่ช่วยด้วย.. ช่วยด้วย.. ช่วยที เร็ว.. เร็ว.. เร็ว”

พังนวลตกใจ นึกไม่ถึงว่าเหตุการณ์ที่ไม่คาดคิดจะเกิดขึ้น จึงร้องเรียก ลูกด้วยอาการลนลานห่วงใยเป็นที่สุด

“ไบเอียง..ไบเอียง ไบเอียง แม่อยู่นี่ แม่มาช่วยแล้ว” เธอร้อง เรียกพลาง ยืนงวปไปรั้งกันไบเอียง ออกแรงดึงกันลูกข้างหมายจะให้ขึ้นฝั่ง ให้ได้

ไบเอียงพยายามช่วยตัวเองไปพร้อมกัน ไขว่ทั้งสองตะกุยขอบดิน หมายถึงจะรั้งตัวเองขึ้นไป แต่ดินตรงนั้นทรุดลงจนไบเอียงไม่สามารถขึ้นไปได้ พังอ่อน เห็นดังนั้นก็ตกใจ ด้วยความเป็นห่วง จึงตัวดวงเข้าไปช่วยรั้งไบเอียงอีกแรง หมายถึงจะรั้งช่วยลูกข้างให้ขึ้นจากน้ำให้ได้

แม่ข้างตัวอื่น ๆ พลอยตกใจหมายจะเข้าช่วย ต่างก็กรูกันไปรวมอยู่ในทิศทางเดียวกัน เกินกว่าดินตรงนั้นจะรับน้ำหนักของข้างทั้งหมดได้ไหว

เสียงดัง พรวด... ซ่า... แม่ข้างต่างเผลอลงไปในแอ่งน้ำที่ลึกเพียงหัว เจ่า ต่างชูวงขึ้นเหมือนทำท่าทำตัวตัวเอง

“โฮเอีย.. น้ำไม่ได้ลึกสักหม้อย ตกใจกันไปได้ นี่แม่นวล ขอบดิน ทางที่ไบเอียงตกลงมา มันสูงเกินกว่าข้างเล็ก ๆ จะปีนขึ้นได้ ก็พาเขาไปขึ้น ด้านโน้นสิจ๊ะ ที่น้ำมันตื้น ๆ นะ” แม่แปรง พังโอนแนะนำให้ได้สติ

จริงด้วยสิ ทำไมจะต้องขึ้นฝั่งที่เดิมที่ชัน แล้วก็รับน้ำหนักตัวเราไม่ไหว คิดแล้วพังนวลก็เข้าขนาบข้างขวาของไบเอียง ขณะที่พังอ่อนรีบเข้ามาขนาบ ข้างซ้าย ค่อย ๆ ประคองไบเอียงให้หันหน้าเข้าหาขอบแอ่งน้ำที่ลาดเอียง เป็นบริเวณกว้าง แม่ข้างทั้งคู่ประคองให้ไบเอียงเดินลุยขึ้นจากน้ำอย่างสะดวก และง่ายดาย ในขณะที่พลายวันพ่อข้างถอนหายใจอย่างโล่งอก มองดูลูกข้าง และแม่ข้างด้วยความเป็นห่วง เมื่อเดินขึ้นมาถึงลานแห้งขอบแอ่งน้ำ ข้างทั้ง สามต่างหัวเราะขึ้นพร้อมกัน

“แม่ตกใจ เป็นห่วงไบเอียงมาก จนลืมนึกไปว่า เดินเลาะริมขอบแอ่ง ดุน้ำมาขึ้นด้านนี้ได้” พังนวลหันกลับไปดูคนน้ำแล้วพนัใส่ปากไบเอียง เธอ ค่อย ๆ ก้าวลงน้ำอีกครั้ง ไข้ววงคูดโคลนในแอ่งน้ำ แล้วพนัให้ลูกชาย พนั แล้วพนัอีก จนตัวไบเอียงห่อหุ้มไปด้วยโคลน

“อาบโคลนเสียหน่อยนะลูก แผลงจะได้ไม่มากวน”

ดวงตะวันลับทิวไม้ไปแล้ว ดวงจันทร์เต็มดวงเริ่มฉายแสงนวลมาแทน ที่ ผืนป่ายามค่ำเริ่มมีชีวิตชีวาอีกครั้งหนึ่ง เสียงแมลงกลางคืนเริ่มกรีดเสียง หึ่งห้อยนับร้อยกะพริบแสงเรืองอยู่ในราวป่า ค้างคาวฝูงใหญ่บินเกาะกลุ่มเป็น รั้วดำพาดเต็มท้องฟ้าเป็นแนวยาวไม่ขาดสาย มุ่งหน้าไปหาถิ่นทางตะวันออก หมุ่นกกลางคืนเริ่มส่งเสียงถึงกันเป็นสัญญาณว่าได้เวลาออกหากินแล้ว เสียง หอนยาวของหมาในดังมาแต่ไกลราวนี้ทันนั้น

พังโณษฐวงขึ้น ร้องแปร้น ๆ ส่งสัญญาณให้ช้างในโขลงเดินตามต่อ ไป ช้างทั้งหลายหลังจากเล่นน้ำเล่นโคลนกันจนพอใจแล้ว ค่อย ๆ เดินเรียง แถวขึ้นจากน้ำไปที่เนินดินทางด้านตะวันตกที่อยู่เหนือแอ่งน้ำนั้น ไข่เท้าหน้า เตะดินตรงเนินให้แตกออก ก่อนจะใช้เท้ายำให้ดินแดนนั้นละเอียดเล็กลง แล้ว คูดฝุ่นดินสีเดงนั้นพนัใส่ลำตัวอย่างต่อเนื่องดังโรยแป้งฝุ่นหลังอาบน้ำ พนัให้ ตัวเองแล้วพนัให้ช้างตัวอื่น มองเห็นฝุ่นสีเดงกละกลิ้งคลุมไปทั่วราวมันหมอก ไบเอียงมองดูอย่างสนุกสนาน

“แม่ แม่ครับ พนัดินให้ผมด้วยนะครับ” ไบเอียงหัวเราะชอบใจ ชูหางวิ้งวนอยู่รอบตัวแม่พังนวลและแม่พังอ่อน พังนวลมองดูไบเอียงอย่าง เอ็นดู ใช้เท้ายำดินเนินตรงหน้าจนละเอียด ขึ้นวงคูดฝุ่นสีเดงนั้นพนัใส่ลำตัว ไบเอียง

พลายวันพ่อช้างเดินเข้ามาใกล้ ใช้เท้าคูดดินตรงหน้าแล้วย่ำ ๆ ให้ เป็นฝุ่น

“อยู่นิ่ง ๆ สติลูก กลับตาด้วยนะ ฝุ่นจะได้ไม่เข้าตา” พ่อช้างพูดพลาง
พ่นฝุ่นพรวด แล้วดูดฝุ่นขึ้นมาใหม่ พ่นใส่ตัวเองสลับไปมา

“ไบเอียง หนูลองดูดฝุ่นเองสิลูก เอาแค่พอให้ฝุ่นเข้าตรงปลายวง
นะ” พ่อพลายวันสอนลูกให้ลองทำตาม ไบเอียงรู้สึกสนุกที่ได้เรียนรู้วิธีดำรง
ชีวิตในป่าตามวิถีช้างป่า

ช้างทั้งโขลงเริ่มออกเดินทางหากิน ลัดเลาะไปตามแนวเขาบริเวณที่
มนุษย์เรียกว่า บ้านสามกระทาย พังไอนจำโขลงเดินนำอย่างช้า ๆ ไบเอียง
เดินคลอเคลียอยู่กับแม่พังนวล และแม่รับพังอ่อน ซึ่งแม่ทั้งสองคอยเดินขนาน
ไบเอียงให้เดินตามโขลงไป

“แม่...แม่พังนวล แม่ใหญ่จะพาเราไปไหนเหรอ?” ไบเอียงถาม
ขณะเดินตามแม่ไป

“แม่ใหญ่คงพาเราไปหาดินโป่งกินนะลูก เส้นทางนี้ แม่จำกลืนดินได้
เลยสันเขาลูกข้างหน้าไป พวกมนุษย์เรียกว่า บ้านไร่เก่า บนแนวเขานั้นมีโป่ง
เกลือ ที่บรรดาสัตว์ป่าน้อยใหญ่ไปอาศัยแช่กินเป็นประจำ คราวนี้ลูกจะได้
เห็นเพื่อนสัตว์ชนิดอื่น ๆ มีทั้งแก้ง กวาง กระซัง อีเห็น และชะมดหลาย
หลากชนิด รวมไปถึงเสือด่า เสือโคร่ง ที่ไม่ได้กินดินโป่งอย่างพวกเราด้วย”
พังนวลบรรยาย

“อ้าว ไม่กินดินแล้วกินอะไรครับ” ไบเอียงถามอย่างงง

“พวกเสือด่าเป็นพวกกินเนื้อ เขาอาศัยโอกาสไปคอยจับพวกสัตว์ที่มา
กินดินโป่ง เอาไปเป็นอาหาร มันเป็นวิถีป่าของพวกเขานะลูก แต่ไม่มีสัตว์
กินเนื้อพวกไหนทำอันตรายสัตว์กินดินกินหญ้าอย่างพวกเราได้ เพราะเราเป็น
สัตว์ที่ใหญ่ที่สุดในป่า...ยกเว้นพวกมนุษย์ เมื่อลูกโตขึ้น ลูกก็จะรู้มากกว่านี้”
เสียงแม่พังนวลเบาลง

“แม่ครับ แล้วทำไมพวกเราต้องกินดินด้วย ดินกินได้ด้วยหรือครับ”
ไบเอียงถามอย่างแคลงใจ

“ต้องกินสีกู ดินโป่งเป็นอาหารของเรา ถ้าเรากินแต่กล้วยป่า หน่อไม้ ใบไม้ ใบหญ้า เราก็จะเจ็บป่วยบ่อย ๆ ไม่แข็งแรง เรากินดินโป่งเพื่อให้เราแข็งแรง บางคืนแม่ใหญ่พาไปกินดินโป่งตั้งสองสามแห่ง รสชาติก็ต่างกันไป แต่แม่ว่าอร่อยดี ที่ป่านี้น้ำโป่งดินดังเป็นร้อย ๆ แห่ง ยาวไปถึงป่าแก่งกระจาน โนน พอเลียงพวกเราและช้างโขลงอื่น ๆ ได้อีกมาก เดี่ยวลูกก็จะได้ออกกิน” พังนวลอธิบายให้ไบเอียงฟัง

“โป่งน้ำก็มีให้กินนะลูกไบเอียง” พังอ่อนแม่รับของไบเอียงรีบเสริม

“โป่งน้ำเหมือนโป่งดินไหมครับ แม่พังอ่อน” ไบเอียงเริ่มสงสัย

แม่พังอ่อนอธิบายเสริมความรู้ “โป่งน้ำกินง่ายกว่านะ เพราะมีน้ำไหล ชิมตลอดทั้งปี รสชาติก็ดีกว่าโป่งดินอีก โป่งดินส่วนใหญ่ถ้าไม่ใช่พวกกระทิง ก็เป็นพวกช้างเรา ที่เป็นผู้เปิดโป่ง เพราะพวกช้างเราดมกลิ่นได้ดีกว่า มีกำลังมากกว่าสัตว์พวกอื่น ๆ แต่พอถึงตอนหน้าแล้ง ดินแห้ง แข็งกระด้าง โป่งดินก็กินยาก แข็งเกินกว่าสัตว์พวกแก่งพวกกวางจะแทะเล็มได้ พวกนั้นก็เลยไปหากินแถวโป่งน้ำ กลายเป็นแหล่งชุมนุมของสัตว์ป่าต่าง ๆ ที่มาชุมนุมกันอย่างคับคั่ง น่าสนุก”

“รวมทั้ง มนุษย์ ด้วย...” พังโชน จำโขลงที่เดินนำหน้า เหลียวกลับมาพูดเตือนแม่ช้างพังนวลและพังอ่อน

๓. กลับสู่ประหลาด

เวลาสองปีในป่าผ่านไปอย่างรวดเร็ว ใบเอียงสูงขึ้น สันหลังสูงกว่า รานมของแม่พังนวลและแม่รับพังอ่อนแล้ว แต่ใบเอียงก็ยังงกซุกไข่เข้าคูดนมแม่ทั้งสองอยู่อย่างดื้อนื่อง ใบเอียงเรียนรู้ชีวิตในป่าได้มากขึ้น รู้จักใช้วงช่วยตัวเองได้มากขึ้น ฝึกหัดกัดจับใบไม้ใหญ่ กัดขยอ่อนและหน่อไม้อ่อน กู้ยกินดินโป่งได้เอง ลงเล่นน้ำในแอ่งน้ำได้อย่างไม่หวาดกลัวแล้ว ซ้ายยังสนุกสนานกับการพ่นน้ำขึ้นไปบนอากาศ คอยจ้องดูละอองน้ำที่ฟุ้งฝอยกระทบกับแสงแดดเป็นแถบรุ้งน้อย ๆ อย่างพึงใจ

พอพลายวันจากไปแล้วตามวิถีของช้างป่า แยกตัวเป็นช้างโทนหากิน แต่เพียงลำพังไม่มีแม่ ไม่มีเพื่อน ใบเอียงสงสารพ่อมากที่ต้องตะลุยหากิน ลึกเข้าไปในแนวป่าห้วยสัตว์ใหญ่ แต่พ่อคงปลอดภัยจากอันตรายต่าง ๆ เพราะพ่อเป็นช้างพลายที่มีกำลังมหาศาล แต่ถึงอย่างไรก็ตาม ด้วยสัญชาตญาณแห่งสายเลือด ใบเอียงก็อดเป็นห่วงพ่อพลายวันไม่ได้

ฟังโอนจำโหลงหันไปบอกข้างทั้งหลายว่า

“คำวันนี้เราจะผ่านแนวป่า บ้านย่านซื่อ ขอให้ข้างทุกตัวระวังตัวให้ดี แนวนี้เป็นแนวที่รู้จักกันในหมู่ข้างป่าทั้งหลายว่า เป็นแดนที่มักเกิดปัญหากับมนุษย์อยู่เสมอ ๆ แม่ใหญ่ไม่อยากให้เกิดเรื่องขึ้นกับโหลงของเรา จึงพยายามเกาะกลุ่มกันเข้าไว้ อย่าแตกแถว”

“แตกแถวอย่างไรหรือครับ แม่ใหญ่” ใบเอียงถามขึ้นขณะที่ตัวเองเดินแทรกกลางอยู่ระหว่างแม่พังนวลและแม่รับฟังอ่อน

“แม่ใหญ่หมายถึงแยกตัวห่างออกไปไกลจากโหลงนะ มันอันตราย ต้องรวมเป็นโหลงไว้ มีอะไร จะได้ช่วยกันทัน ถ้าออกไปห่างหรือแตกแถว อาจจะถูกพวกมนุษย์ทำร้ายได้”

“มนุษย์ มนุษย์อีกแล้ว ผมสงสัยจัง ทำไมแม่ใหญ่ถึงต้องบอกให้ระวังมนุษย์” ใบเอียงถามอย่างค้างคาใจ ตั้งแต่ลี้ลมดาบโลก ก็ได้ยินแม่ใหญ่พูดให้ระวัง มนุษย์ อยู่เสมอ

“เพราะ มนุษย์เป็นสัตว์อันตราย เห็นแก่ประโยชน์ของพวกเขา เديمป่าของเราไม่มีมนุษย์รุกรานเข้ามา เราได้อยู่อย่างสงบ จนมนุษย์เข้ามาตั้งหมู่บ้าน ตั้งชื่อเรียกขานกันต่าง ๆ นานา ตั้งแต่หนองเป่าปี่ ทำไม้ลาย บ้านป่าหมาก ห้วยไคร้ หุบเสียดำ หุ้งกระทิง ขึ้นไปถึง ห้วยโสภะ เขาแหลม สะเมาะ เลยไปจนถึงหมู่บ้านสองไร่ ทรายน้ำ แล้วก็อพยพครอบครัวเข้ามาเรื่อย ๆ เข้ามาอ้างสิทธิ์หักร้างถางพงยึดครองที่ดินเป็นของพวกเขา ทั้ง ๆ ที่เดิมมันเป็นป่าของพวกเขามาก่อน” ฟังโอนเริ่มลำดับเหตุการณ์

“พอมนุษย์เข้ามา พวกเขาปลูกพืชต่าง ๆ ที่เป็นประโยชน์ส่วนตัวของเขา แต่ว่าพืชนั้นล้วนเป็นอาหารของเราทั้งนั้น เราก็กินเป็นปกติวิสัยของเราอยู่แล้ว แต่มนุษย์กลับโยนความผิดมาที่พวกเรา ข้างป่า หว่าเราเข้าไปบุกรุกกินพืชไร่ของเขา เขี่ยบ่อทำลายมะนาวที่พวกเขาปลูกไว้ในดงกล้วย หักต้น

ยางพาราในไร่สับปะรดของเขา แล้วก็ยกพวกออกมาจับไล่พวกเรา ทารุณ พวกเราด้วยวิธีต่าง ๆ โยนดอกไม้สีแดงที่ระเบิดได้ไล่พวกเรา เสียงมันดัง กล้ายเสียงท่อนเหล็กมหาประลัยนั้น บางแห่งก็ชิงเส้นสายไฟประลัยกัลป์ ถ้า พวกเราเข้าไปถูกมัน ไฟประลัยกัลป์นั้นก็จะทำร้ายเราจนบาดเจ็บ” แม่ใหญ่ เล่าให้ฟังอย่างละเอียด ใบเอียงฟังอย่างตั้งใจ

“พวกมนุษย์คิดว่าพวกเราคงคิดอะไรไม่เป็น เอาสายไฟประลัยกัลป์ มากั้นดินที่เคยเป็นดินของเรามาแต่เก่าก่อน เราหากินในดินนี้ก่อนพวกมนุษย์ จะเข้ามาเป็นร้อย ๆ ปี เราสู้วิถีป่าดี” แม่ใหญ่ ฟังโอนหยุดเล็กน้อย หัวเราะ อย่างเย้ยหยัน ใบเอียงอดสงสัยไม่ได้

“แม่ใหญ่ทำอะไรหรือครับ”

“ข้าสิถูก พวกมนุษย์คิดว่า ถั่วแระลวดสายไฟประลัยกัลป์นั้นจะหยุด พวกเราได้ แต่เขาคิดผิด พวกเราเอาท่อนซุงทำเป็นสะพาน พาดทับสายไฟ ประลัยกัลป์นั้น เดินเรียงแถวไปบนท่อนซุง กินสับปะรดจนพุงกาง แล้วก็เดิน ข้ามท่อนซุงกลับเข้าป่า ช่างน่าฆ่า สมน้ำหน้า อยากใจร้ายกับพวกเราเอง ช่วย ไม่ได้” แม่ใหญ่ ฟังโอนทำหน้าเซิด เดินนำหน้าต่อไปอย่างมั่นคง

“ที่นี่พวกเราก็ได้กินสับปะรดทุกคืนเลย ใช่ไหมครับ” ใบเอียงชวน กุญต่อ

“ไม่..” แม่ใหญ่ ฟังโอนตอบสั้น ๆ แกว่งวงไปมา ขมวดคิ้วก่อน จะเล่าต่อ

“มนุษย์เห็นแก่ตัว เขาไม่ยอมให้เราเข้าไปกินสับปะรด ถึงขนาดจัด เเวรยามมาเฝ้าระวัง คอยส่องไฟแสงอาทิตย์สว่างจ้าให้เราตกใจกลัว ยกพวก โห่ร้องขับไล่เรา พอเขาไล่ เราก็หลบ พอเขาหยุด เราก็ลงไปกินใหม่” แม่ ใหญ่พูดเป็นเชิงขี้มေး

“สับปะรดรสชาติหอมหวาน น่ากิน เดิมสมัยแม่ใหญ่เป็นเด็ก ก็หา กินอยู่ในป่า ไม่ได้กินสับปะรด เราจะกินไผ่ผาก ใบช่าน ที่คล้ายใบหูกวาง กิน

กล้วยป่า กินหญ้า ก็มนุษย์เองที่สร้างปัญหา ปลุกสับประรดไว้ พอขายไม่ได้ ก็เอาเททิ้งไว้ให้เรากิน แล้วพลอยมาทำให้พวกเราข้างป่านิสัยเสีย คิดใจ สับประรด ไม่ยอมเข้าไปหากินในป่า ออกมากอยกินสับประรดในไร่ พอเราเข้าไปกิน ก็มาทำร้ายเรา แม่ใหญ่จึงต้องคอยเตือนลูกหลานให้ระวังอันตรายจาก มนุษย์ไว้”

“แม่ใหญ่ครับ แล้วมนุษย์ที่ไม่เป็นอันตรายกับเรา ไม่มีบ้างเลยหรือ ครับ” ใบเอียงถามไปอย่างนั้น โดยที่ไม่ได้ใส่ใจในคำถามนัก

ฟังโอนแหงหน้า ชูวงขึ้นเล็กน้อย กระพือหู ใช้ขาหลังถูกันไป มา

“แม่ใหญ่อยู่แต่ในป่า ไม่คุ้นเคยกับพวกมนุษย์ แต่ตอนแม่ใหญ่เป็น เด็ก ย่าเคยเล่าให้แม่ใหญ่ฟังว่า ปู่และพี่น้องของปู่ถูกพลายคดชักชวนให้เข้าไปอยู่ในเมือง พวกปู่หลงเชื่อการมปลายนคดก็เลยตามไปจนถึงเขตเมือง พวก มนุษย์ก็จับพลายร่างกำยำอีกหกเจ็ดเชือกค้อนพวกปู่เข้าไปอยู่ในรั้วกำแพงเสา ไม้ที่มนุษย์เรียกว่า เพนียด แล้วก็จับไปเป็นเชลย ต้องถูกฝึกให้ทำงานหนัก ต่าง ๆ สารพัด จากนั้นมาปู่ก็หนีไปไม่กลับมาที่ป่าอีกเลย” แม่ใหญ่ฟังโอน เล่าเรื่องในอดีตให้ใบเอียงฟัง

“ผมสงสัยว่าปู่ทวดและพี่น้องของปู่ทวด” ใบเอียงทำเสียงเศร้า

“พวกมนุษย์หาประโยชน์จากพวกเรา ใช้ช้างทำงานหนัก ทั้งลากขuong บรรทุกของ ให้เราแสดงท่าทางดลกต่าง ๆ ให้พวกเขาดู ผินใจให้เราฝึกทำท่าทางยาก ๆ ช้างเชือกไหนที่ทำงานหนักไม่ได้ ก็ส่งไปขายเป็นเครื่องมือหากิน ของพวกมนุษย์ต่อไป ช้างตัวที่หนักกลับมาได้ก็หิบบ่อยหากินเองไม่ได้ เคยชินกับการถูกเลี้ยง เข้าโหลงไม่ได้เพราะไม่มีใครไว้ใจ กลัวว่าจะเป็นเหมือน พลายคด”

ใบเอียงฟังเพลินจนรู้สึกหิว หันมาทางแม่ฟังนวล ชุกหัวเข้าหานม ดูคนอย่างเคยชิน ถึงจะเริ่มกินหญ้าได้แล้วแต่ใบเอียงก็ยังคงการนม ยังอยาก

เป็นลูกช้างน้อย กอยคุณนมแม่อยู่อย่างนี้ มันทำให้ไบเอียงอบอุ่นและรู้สึกปลอดภัย เมื่ออยู่กับแม่

ดวงจันทร์วันเพ็ญกลมโตลอยสูงขึ้นจากขอบฟ้ามากแล้ว ส่องแสงสว่างนวลไปทั่วฟองโณ เดินหน้านำโขลงช้างลัดเลาะเนินเขาลงไปที่โป่งน้ำซับที่คุ้นเคย ผ่านสุ่มทุมพุ่มไม้รกทึบด้วยเถาวัลย์ที่ขึ้นคลุมพันเกี่ยวกอไม้ใหญ่ พวงโกเมนดอกสีส้มคล้ายทองเหลืองออกดอกห้อยระย้าจรดดินแม่ช้างจำโขลงพาพวกช้างเดินลุยคองหญ้าคา ข่ำเหยียบเถาโลกกระออมที่ออกผลเล็กพองลมเลื้อยคลุมกอเสลดพังพอน อย่างสวบๆเลาะลุยเถาจึงข้อเหลืองที่หุบดอกสีเหลืองไว้คอยบานแข่งกับดอกสีม่วงของเถาใบระบัดใบรูปหัวใจในตอนเช้า มุ่งหน้าออกสู่แนวป่าโปร่ง ได้ยินเสียงดังของน้ำตกที่มนุษย์ตั้งชื่อว่า น้ำตกผาหมาหอน ดังมาจากอีกฟากของหุบเขา ฟองโณเคยพาโขลงช้างไปเล่นน้ำที่แอ่งน้ำที่นั่น

พอพ้นเนินดินตรงหน้า แม่แปรงจำโขลง ก็หยุดนิ่ง ชำเลียงตาดูช้างในโขลง ชูวงขึ้นเป็นสัญญาณเตือนให้ระวังตัว เพราะเบื้องหน้าตรงบริเวณที่เคยมีสัตว์หลายชนิด มากินน้ำ กินดินโป่งกันมากมายนั้นกลับไม่มีสัตว์ใดอยู่ที่นั่นเลย ชวนให้ผิดสังเกต ด้วยสัญญาณนั้น เธอจึงหยุดอยู่กับที่กวาดสายตาไปรอบบริเวณ ชูวงขึ้นสูงคอยสัมผัสกลิ่นทุกกลิ่นในบริเวณนั้น ทุกอย่างเงียบสนิท ไบเอียงแทรกตัวขึ้นมาใกล้ กระซิบถามอย่างแปลกใจ

“แม่ใหญ่หยุดทำไมครับ มีอะไรหรือ”

“เงียบไว้ก่อนไบเอียง ให้แม่ใหญ่ดูก่อนลูก” ฟังอ่อนแม่รับ กระซิบบอกไบเอียง ซึ่งรู้สึกตื่นเต้นมากขึ้น

ฟองโณ จำโขลง อย่างเท้าช้าๆเนิบๆเดินลงไปยังโป่งน้ำซับอย่างเตรียมพร้อม ชูวงขึ้นร้องด้วยเสียงดัง “แปร์น...”

มีบางอย่างวูบสั้นไหวอยู่บนคบไม้มะไฟป่า ทางริมโป่งด้านทิศใต้ ไบเอียงตกใจรีบกลับเข้าไปอยู่ด้านหลังแม่ฟองนวล

“ฮุม...แปร์น...” พังโอนร้องขึ้นอีกครั้ง เหมือนเป็นสัญญาณบอกให้รู้ว่า เจ้าป่ามาแล้ว

เสือลายเมฆ กระโดดแผ่ลิ้นจากต้นมะไฟป่า หลบตัวหายวับไปจากตรงนั้น มันคงมาแอบคอยจับเหยื่อพวกแก๊งหรือกระเจงที่จะลงมากินน้ำในโป่ง วิธีการชุ่มตัวบนคบไม้ช่วยให้มันมองเห็นเหยื่อได้ชัดเจนในระยะไกล ยิ่งตอนที่เหยื่อกำลังกินน้ำจะมีเงาสะท้อนให้ชัดขึ้น แต่บังเอิญที่เจ้าป่า มาถึงก่อนทำให้มันต้องפקความผิดหวังกลับไป

โขลงช้างต่างทยอยลงไปกินน้ำในโป่งอย่างสบายใจ แม่ช้างหลายตัวลงไปคลุกโคลน สาดโคลนใส่หลังให้โคลนเคลือบผิว ใบเอียงชูวงวน้อย ๆ ขึ้น ขยับใบหูกระพือไปมา ใช้ขาหลังถูขาอีกข้างหนึ่งอย่างนឹกสนุก มองไปรอบ ๆ บริเวณ ตามสัญญาณ

“แม่ครับ ให้ใบเอียงลงไปคลุกโคลนนะครับ ใบเอียงอยากอาบโคลน” ใบเอียงขออนุญาตแม่พังนวล ก่อนก้าวเท้าตามฝูงช้างลงไปในน้ำ พังนวลและพังอ่อนเดินขนบข้างตามไปติด ๆ ใบเอียงก้อย ๆ ก้าวลงไปยืนอยู่ในน้ำ

“เย็นสบายดีจ้ะครับแม่” พุดพลงใช้วงวนโคลนพ่นใส่หัวและลำตัว หัวเราะด้วยความชอบใจ สักครู่ก็ย่อเข่า ทั้งตัวลงในแอ่ง เกือบกลิ้งจนโคลนเคลือบทั่วทั้งตัว พลงลืมตาใส่เจ้านั้นมองมาทางแม่พังนวลและแม่พังอ่อน แล้วใช้วงวนน้ำโคลนพ่นใส่อย่างกึกก่นอง ใบเอียงชะเง้อมองมาทางแม่ใหญ่ พังโอน

“แม่ใหญ่ครับลงมาสิครับ ลงมาเล่นโคลนด้วยกัน สนุกดีออก” ใบเอียงหันไปชวนแม่แปรงพังโอนที่ยืนถอนหนุ่ยอยู่ริมโป่ง เธอใช้วงถอนหนุ่ยตรงนั้นแล้วฟาดกับหน้าขาข้างซ้าย เป็นการสัดเศษดินที่ติดรากหนุ่ยออก ก่อนส่งเข้าปาก

“เล่นโคลนให้สนุกเถอะลูก แม่ใหญ่จะคอยอยู่บนนี้” แม่พังโอนกล่าวขณะฟาดหนุ่ยเดินห่างจากโป่งออกมาเล็กน้อยทางด้านเนินดิน

ทันใดนั้น แม่แปรกพังโอน ที่ยืนอยู่ด้านใต้ลมก็ร้องขึ้นด้วยเสียงสั้น ๆ กระชั้น ๆ

“แปร์น ๆ แปร์น ๆ ขึ้นจากน้ำเร็ว ๆ เดียวนี้ ข้าได้กลิ่นมนุษย์เร็ว เดียวนี้ ข้าบอกว่า เดียวนี้ “ หูของแม่แปรกพังโอนชั้นขึ้นและกระพือดี ชูวงเป็นแนวตรงขนานกับพื้น ยกหางงอขึ้นอย่างตื้นเต้น วิ่งหนีขึ้นบนเนิน เขาลูกที่อยู่ใกล้

แม่ช้างและลูกช้างต่างแตกตื่นกับเสียงร้องของแม่แปรก ต่างหันหัววิ่งตามเธอขึ้นไปบนเขาอย่างลนลาน ช้างสามสี่ตัวที่อยู่ในแอ่งผูลุนผันลูกจากแอ่งวิ่งทางตั้ง ปีนขึ้นเนินเขาตามมาอย่างกระชั้นชิด แม่พังนวลและพังอ่อนตกใจสุดขีดหันหลังวิ่งเหาะ ๆ อย่างพะวงและเป็นห่วงใบเอียง

“ใบเอียง ใบเอียง เร็วลูก รีบขึ้นมาเร็ว เร็วเข้า” พังนวลตะโกนเรียกใบเอียง ทำทางลนลาน หันรีหันขวาง

ใบเอียงตกใจสุด ๆ กับสิ่งที่เกิดขึ้นตรงหน้า ลูกช้างน้อยถึงกับนั่งอึ้งอย่างคิดอะไรไม่ออก พอตั้งสติได้ ใบเอียงพลิกตัว ชันตัวขึ้นอย่างรวดเร็ว แต่เท้าขวางจมอยู่ในโคลน ใบเอียงตกใจร้องเสียงดัง ชูวงหันไปรอบ ๆ สัมผัสกลิ่นฉุนประหลาดที่เพิ่งเคยได้กลิ่นเป็นครั้งแรกในชีวิต พลังดิบขาหลังเพื่อฉุดตัวเองขึ้นจากแอ่งโคลน โช! ขาหลังติดอีก ใบเอียงตัดสินใจ ขอยเท้าถี่ยิบ พาตัวเคลื่อนที่เร็วที่สุดเท่าที่จะเร็วได้ แดกไถไปถึงเนินดินแห้ง ก้าวพรวด ๆ ตามหลังโขลงช้างที่กำลังปีนขึ้นเขา วิ่งหนีกลิ่นฉุนประหลาดนั้น

“ใบเอียง เร็ว ๆ ลูกรีบขึ้นมาเร็ว ๆ อย่าหันไปมองข้างล่างนะลูก” แม่พังนวลเหลียวมาตะโกนบอกใบเอียงด้วยเสียงสั้นหวาดหวั่นและห่วงกังวล เธอหยุดหันมองเป็นระยะ ๆ ด้วยความห่วงใยลูกช้างน้อย ดวงดาฉายแววตื่นตระหนก

ยามนี้เนื้อตัวของใบเอียงเปียกชุ่มไปด้วยโคลน เมื่อก้าวเท้าป็นขึ้นบนเขา ลำตัวเปียกชุ่มนั้นสะท้อนกับแสงจันทร์วับวับดังสีเงิน ใบเอียงมอง

เห็นหลังแม่พั่งนวลและแม่พั่งอ่อนอยู่ไหน ๆ พยามตามไปติด ๆ อย่างไม่คิดชีวิต แต่ทำล้นมากเพราะยังมีโคลนติดอยู่ทั่วไป ไบเอียงก้าวเท้าเร็วขึ้น แต่โอ๊ะ พลาดแล้วเรา ไบเอียงเหยียบก้อนหินกลมลื่นนั้นอย่างไม่ต้องใจ เท้าหน้าพลาด เท้าหลังยันไว้ แต่มันลื่นไปหมด ไบเอียงตกใจ รีบขึ้นวางกระหวัดคันกระดินตรงหน้า

รากกระดินขนาดนิ้วก้อยถอนออกจากซอกหินหลุดติดวงของไบเอียง ร่างของไบเอียงลอยละลือลงมาพร้อมกับคันกระดิน กระแทกชะง่อนหินดังพลั๊ก คันกระดินกระเด็นไปทางหนึ่ง ไบเอียงกระดอนไปอีกทาง ก่อนม้วนกลิ้ง ดลุดดับ พลุก พลั๊ก ไปหยุดตรงโคนต้นไม้ไฟ

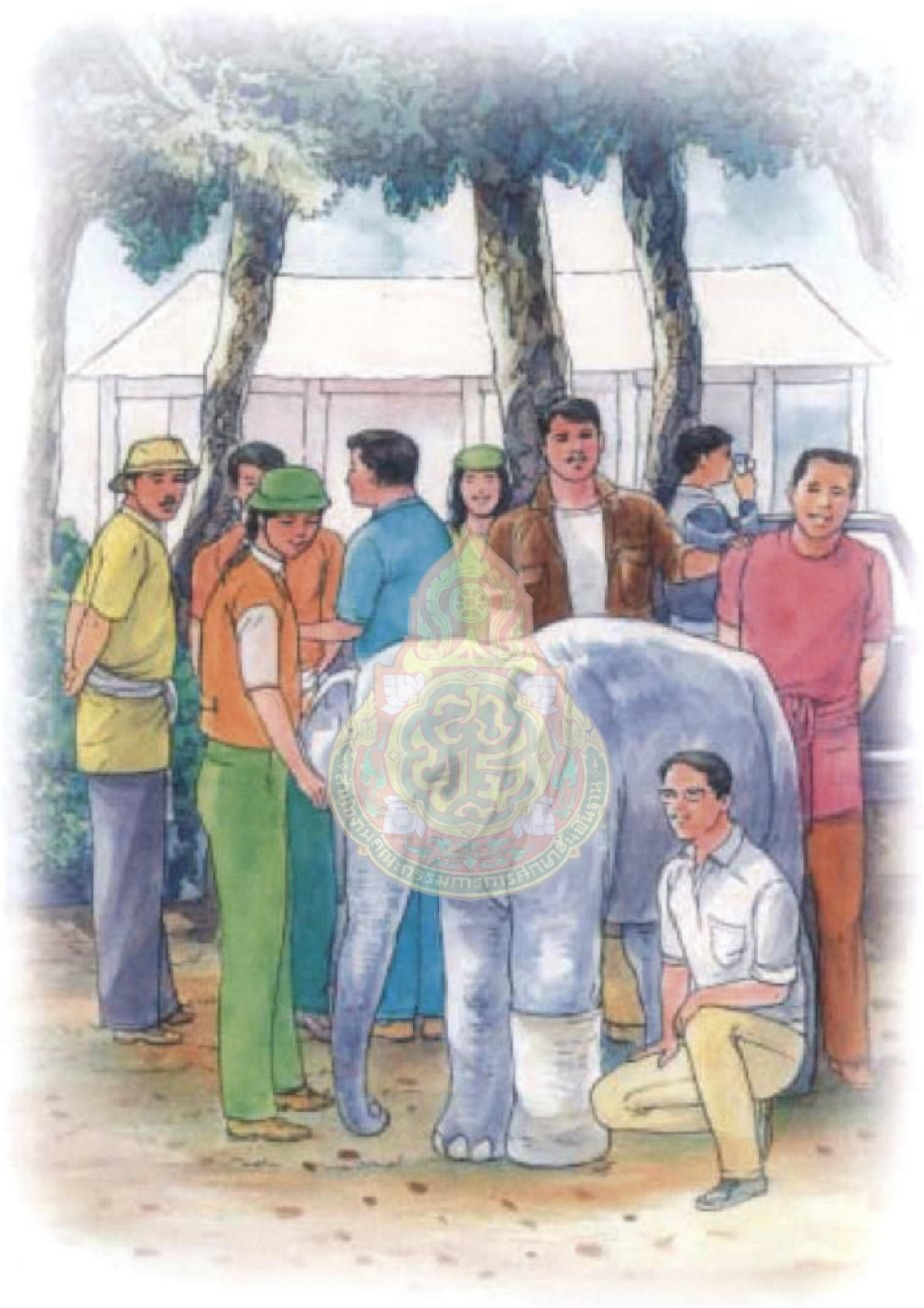
“แม่...” ไบเอียงร้องได้เท่านั้น ก่อนที่จะเงิบเสียง

“ไบเอียง ไบเอียง ไบเอียงลูกแม่” พั่งนวลร้องขึ้นสุดเสียง น้ำตารินเป็นทางจากตาทั้งสองข้าง พั่งอ่อนตกใจ หันมาทางพั่งนวล ไขว่วงกระหวัดรังขาพั่งนวลไว้ น้ำตาของแม่รับหลังริน

“โธ่ ไบเอียง ไบเอียงลูกแม่” แม่ข้างสองตัวร้องให้ฟุ้งฟ่าย ตะโกนก้องป่า จะลงเขามาช่วยลูกข้าง รักแล้ว จ้าโขลงพั่งโอ๊ะ เหลียวหลังมองลงไป เห็นไบเอียงนอนนิ่งอยู่ที่โคนต้นไม้ไฟ เธอขมวดขมับ ร้องเสียงดัง “ไบเอียง...”

แม่ข้างในโขลงต่างพากันขมวดขมับมองลงมาทางเนินเขาตรงที่ไบเอียงสลบอยู่ ส่งเสียงร้องเรียกก้องป่าด้วยความห่วงใย

และแล้วเจ้าของกลืนอุณประหลาดคือมนุษย์สี่เท้าคนก็กรูเข้าหาไบเอียงที่นอนนิ่งตรงโคนต้นไม้ไฟนั้น

๔. กลืนมนุษย์

ไบเอียงสลบไปนานเท่าไรไม่อาจรู้ได้ พอรู้สึกตัวก็เจ็บระบมไปทั้งตัว ขาหน้าข้างซ้ายขยับไม่ได้ เหมือนมีอะไรหนักๆ พอกเอาไว้ ไบเอียงพยายาม ลืมตาขึ้นมองไปรอบๆ สถานที่แปลกมากมีหลังคาคลุม มีผนังกันทั้งสี่ด้าน ได้กลิ่นแปลกๆ กลิ่นแรงจนรู้สึกแสบจวง คงเป็นกลิ่นสีส้มที่ทาผลตรง ขาหน้า พอมองไปที่ขาหน้าที่รู้สึกหนัก เห็นปลอกหนาขาวโพลนหุ้มอยู่ยาว จนถึงหน้าแข้ง

“แม่ แม่ แม่... แม่ แม่ แม่ครับ ช่วยไบเอียงด้วย”

“คุณหมอ คุณหมอสิทธิเดชครับ ลูกข้างพื้นแล้ว” ลุงสามารถเจ้าหน้าที่ ของโครงการในพระราชดำริ หันไปบอกนายสัตวแพทย์สิทธิเดช นายสัตวแพทย์ เฉลิมศักดิ์ และหัวหน้าเกษมสันต์ หัวหน้าอุทยานแห่งชาติกุยบุรี จังหวัด ประจวบคีรีขันธ์

ไบเอียงตกใจกับเสียงมนุษย์ที่ได้ยิน หันไปมองตาเบิกโพลงด้วยความ กลัว นี่ไง มนุษย์ มนุษย์ที่แม่ใหญ่บอกว่าอันตราย แล้วเราจะทำอย่างไรดี

“แม่ แม่ แม่... แม่ครับ ช่วยไบเอียงด้วย มีมนุษย์อยู่ที่นี่ ช่วย ไบเอียงด้วย” ไบเอียงร้องขึ้นด้วยความหวาดกลัว

“ลุงสามารถ เดี่ยวลุงช่วยบอกรายละเอียดให้ผมหน่อยนะครับ ผมจะเขียนรายงานส่งให้ท่านสิริพล” นายสัตวแพทย์สิทธิเดช บอกลุงสามารถ

“เอาแบบคร่าว ๆ นะครับ เมื่อวานนี้ตอนบ่าย ผมพาคณะสำรวจห่านายออกไปที่หุบกระซัง ตรงบ้านย่านซื่อ เพื่อหาข้อมูลช้างป่าที่ชาวบ้านรายงานให้เราทราบ พอไปถึงผมขึ้นไปทำห้างให้คณะ เราจัดห้างอยู่บนด้นมะขามใหญ่ กอยอยู่พักใหญ่ตั้งแต่บ่ายสามโมง พอถึงช่วงค่ำ ที่แรกมีกระเจงสองตัวมาเลียม ๆ อยู่ริมโป่ง พักเดียวมันก็วิ่งเตลิดไป คงได้กลิ่นเสือลายเมฆ พวกผมพยายามมอง แต่ก็ไม่เห็นนะ ที่แรกก็ไม่วินิจฉัยว่าเป็นเสือลายเมฆ คิดว่าเป็นเสือโคร่ง มันคงแอบบนด้นมะไฟป่าทางด้านใต้ ตอนนั้นลมพัดมาทางผม”

“สักพักหนึ่ง ช้างป่าก็ลงมาส่งเสียงร้องดัง ผมถึงได้เห็นเสือลายเมฆ โดดผลุบหายเข้าป่าไป พวกช้างราว ๆ สิบกว่าตัวก็ลงเล่นน้ำ พวกคณะพยายามจะถ่ายรูปให้ได้มาก ๆ ผมก็บอกว่าอย่าเพิ่งส่งเสียงดัง รอคูสักประเดี๋ยว พวกคณะก็ถ่ายรูปกันใหญ่ พอตีลมมันเปลี่ยนทิศ พัดย้อนกลับ พวกช้างคงได้กลิ่นเลยเตลิดขึ้นเขา เห็นเจ้าตัวเล็กก็ยังอยู่ในปรัก กระเชอกระแหยังพยายามจะวิ่งขึ้นเขาด้วย แต่ขึ้นไปได้หน่อยเดียวก็หล่นดับลงมากระแทกพื้นสลบคาที่”

ใบเอียงฟังมนุษย์คุยกันอย่างไม่เข้าใจ ตัวเองยังหวาดกลัวมนุษย์อยู่

“แม่ แม่ แม่... แม่ครับ ช่วยใบเอียงด้วยครับ มีมนุษย์อยู่ที่นี่ ช่วยใบเอียงด้วย ใบเอียงกลัว” ใบเอียงส่งเสียงร้องเรียกหาแม่ ชูวงไปมาน่าสงสาร

“ลูกช้างร้องใหญ่แล้วครับ คุณหมอ มันคงเจ็บ” ลุงสามารถเอื้อมมือมาจับหัวของใบเอียง ใบเอียงเบี่ยงหัวเล็กน้อย ไซ้วงปิดมือลุงสามารถไว้

ลุงสามารถเอื้อมมือมาลูบหัวอีกครั้ง นายสัตวแพทย์เฉลิมศักดิ์พูดเตือน

“ลุงสามารถระวังนะครับ อย่าให้มือไปถูกปากลูกช้างนะครับ ลูกช้างส่วนมากอ่อนแอ ภูมิคุ้มกันต่ำ จึงติดเชื้อได้ง่าย ต้องเสียดายไปหลายตัวแล้วครับ” คุณหมอหนุ่มรีบพูดพลางขยับแว่นตา

“เหวอครับ ผมไม่ทราบมาก่อนเลยนะครับ” ลุงสามารถยังมือไว้

“ครับ ไม่เป็นไร คนไทยเราใจบุญ และรู้สึกอยู่เสมอว่า ช้างเป็นสัตว์
คู่บ้าน คู่เมือง พอเห็นช้างเจ็บก็อดสงสารไม่ได้ ทั้งลูบทั้งคลำ ปรากฏว่า ช้าง
ติดเชื้อโรคตายไปเยอะแล้ว ตัวนี้ก็เหมือนกันนะครับ ผมฝากลุงช่วยดูแล
ใกล้ชิดด้วย อ้อ..อย่าให้ใครเอามือไปถูปากช้างนะครับ”

“ครับ ครับ ผมจะดูแลอย่างดี มีอะไรพิเศษที่จะแนะนำผม ก็บอก
ได้เลยนะครับ” ลุงสามารถรับคำ หันมามองใบเอียงด้วยแววตาห่วงใย

“คุณหมอทั้งสองท่านครับ เดียวเก้าโมงเช้านี้ มีประชุมสรุปผลความ
คืบหน้าของโครงการในพระราชดำริ ท่านทั้งสองท่านคงต้องเข้าร่วมรายงาน
เรื่องลูกช้างตัวนี้ด้วย คณะกรรมการคงกำลังรอรายงานอยู่” หัวหน้าเกษมสันต์
หัวหน้าอุทยานแห่งชาติกุยบุรีกล่าวกับนายสัตวแพทย์ทั้งสองท่าน

คุณหมอสิทธิเดชหยิบแฟ้มเอกสารขึ้นมาทบทวนเหตุการณ์และ
จดบันทึกรายงานไปด้วย

“วันที่สิบห้ากรกฎาคม... คณะเจ้าหน้าที่สำรวจฯ....นำโดยคุณสามารถ
เจ้าหน้าที่โครงการอนุรักษ์และฟื้นฟูป่าบริเวณป่าสงวนแห่งชาติกุยบุรี อันเนื่อง
มาจากพระราชดำริ... พบลูกช้างได้รับอุบัติเหตุ เดินตามโขลงขึ้นเขาแล้วลื่น
พลัดตกเขาบาดเจ็บ มีอาการสาหัส พบอยู่ในบริเวณหุบกระซังบ้านย่านซื่อ พบว่า
มีบาดแผลทั่วลำตัว ขาหน้าซ้ายท่อนล่างหัก หัวกระแทกต้นไม้สลบ จึงพร้อม
กับคณะนำมาปฐมพยาบาลที่เรือนพยาบาลสัตว์ ศูนย์ประสานงานโครงการ
พระราชดำริกุยบุรี”

“เป็นลูกช้างเพศผู้ อายุประมาณสองปี อยู่ในภาวะยังไม่หย่านม
มีสภาพอ่อนเพลีย ตื่นกลัวตลอดเวลา จึงได้ทำการรักษาโดยให้ยาปฏิชีวนะ
แก้อักเสบ ให้ยาลดไข้ ให้สารอาหารทางกระแสเลือด และให้วิตามินบำรุง
ทำการเข้าเฝือกเหล็กหุ้มปูนปลาสเตอร์ที่ขาหน้าด้านซ้าย ทำความสะอาด
บาดแผลตามลำตัวและขาขวาหน้า ทายาใส่แผลสดแล้วปิดผ้าพันแผลป้องกัน
เชื้อโรค ให้อนพักรักษาตัว” จดบันทึกเสร็จแล้ว คุณหมอทั้งสองก็ออกไป

นอกอาคารพร้อมกับหัวหน้าเกษมสันต์ โดยไม่ลืมที่จะกำชับลุงสามารถก่อนออกไป

“ลุงสามารถเฝ้าไว้ก่อนนะครับ ผมจะรีบไปพิมพ์รายงาน จะเอาเข้าที่ประชุมเช้านี้ วันนี้มีประชุมคณะกรรมการประสานงานแก้ปัญหากรณีพิพาทระหว่างคนกับช้างพอดี เดี่ยวผมจะได้เสนอในที่ประชุมด้วย”

“ครับ ครับ ผมอยู่เฝ้าเองครับ” ลุงสามารถ ยอมรับคำ

ใบเอียงพยายามทบทวนเหตุการณ์ที่ผ่านมา เมื่อคืนนี้ เกิดอะไรขึ้นจำได้เพียงราง ๆ ว่า

แม่ใหญ่ พังโอน บอกให้วิ่ง กิ่งวิ่ง วิ่งตามไปหน่อยเดี๋ยวก็.. อ๋อนึกออกแล้ว เราเองวงยึดดันกระดินไว้ แตะดันมันเล็กเกินไป เราเลยตกลงมาจากเขา แล้วแม่พังนวลล่ะ แม่พังอ่อนล่ะ อยู่ไหน แม่ใหญ่ด้วย อยู่ที่ไหน มาช่วยใบเอียงที่

“แม่ แม่ แม่... แม่ครับ ช่วยใบเอียงด้วย” ใบเอียงส่งเสียงร้องรู้สึกกลัวมากกว่าเจ็บ

“เจ็บหรือ ไ้หนู” ลุงสามารถเดินเข้ามาถามใกล้ ๆ ใบเอียงขยับตัวเล็กน้อย ไม่อาจเคลื่อนไหวตัวได้ถนัด เหลือบตามองลุงสามารถ ดวงตามนุษย์คู่นั้น เป็นประกายแจ่มใส คู่อ่อนโยน มีเมตตา แต่ถึงอย่างไรใบเอียงก็ยังไม่ไว้ใจ อย่างไม่เสีย ก็เป็นพวกมนุษย์อยู่ดี

“แม่ แม่ แม่... แม่พังนวล ช่วยใบเอียงด้วย” ใบเอียงส่งเสียงร้อง

“โอ้ ไม่ต้องร้องนะ ไ้หนู อีกไม่กี่วันก็หาย วิ่งได้แล้ว คุณหมอท่านใจดี ท่านรักษากันหายแหละนะ โอ้ โอ้” ลุงสามารถปลอบด้วยรอยยิ้ม มีเมตตา พร้อมเอามือไปลูบหัวใบเอียงเบา ๆ

ใบเอียงไม่รู้เรื่อง แต่รู้สึกได้โดยสัญชาตญาณ มนุษย์พวกนี้ มีรังสีแห่งความเมตตาฉายออกมาให้รู้สึกได้ ทั้งลุงสามารถ คุณหมอทั้งสองท่าน และหัวหน้าอุทยาน ใบเอียงไม่สามารถแยกแยะได้ว่าใครมีตำแหน่งหน้าที่ใด แต่ใบเอียงรู้สึกได้ว่าตัวเองจะต้องปลอดภัย อย่างน้อย ก็ปลอดภัยจากมนุษย์พวกนี้

บ่ามมากแล้วที่ไบเอียงตื่นขึ้นมา คงเป็นเพราะฤทธิ์ยาทำให้ไบเอียงหลับไปพักหนึ่ง ลุงสามารถยังงยืมยืมอยู่ใกล้ ๆ คุณหมอสิทธิเดช คุณหมอเฉลิมศักดิ์ หัวหน้าเกษมสันต์ และมนุษย์ผู้หญิงอีกสองคนต่างเข้ามาในห้องที่ไบเอียงนอนอยู่ เสียงพูดคุยถามไถ่กันไม่หยุด ไบเอียง พยายามจับน้ำเสียงนั้นทั้ง ๆ ที่ไม่รู้ความหมาย รู้สึกหวาดกลัวมนุษย์ที่เข้ามาใหม่ ไบเอียงซวงงน้อย ๆ ไปมา ขนตายาวนั้นกะพริบถี่ ๆ น้ำตาไหลพราก ร้องครางเบา ๆ ในลำคอ

“แม่ .. แม่จ๋า แม่พังนวล มาหาไบเอียงหน่อย ไบเอียงกลัว...”

“อู๊ย น่ารักจังนะคะ นี่หรือคะ ลูกข้างตัวน้อยที่แจ้งในที่ประชุม ท่าทางคงเจ็บมากนะคะ โธ่น่าสงสารจังเลย ลูกเอ๊ย.. นี้อคนมหรือยังคะ คุณหมอ” เสียงมนุษย์ผู้หญิงพูดอย่างตื่นเต้น ไบเอียงระบายด้วยรอยยิ้ม ไบเอียงซวงงขึ้นเล็กน้อย เหลือบตาไปมอง ได้กลิ่นฉุนประหลาดแปลกไปกว่าเดิม กล้ายกลืนผสมของชะมดเช็ดและยางไม้ในป่า แวดตาของมนุษย์ผู้หญิงเปี่ยมไปด้วยความเมตตา

“ยังครับคุณหญิง ลูกข้างตัวใหญ่จะหย่านมแม่ตอนอายุราว ๆ สองถึงสามปี ตัวนี้อายุคร่าว ๆ สองปี ยังต้องกินนมอยู่ครับ แต่ตอนนี้เราให้น้ำเกลือไปก่อน น้ำเกลือคงหมดราว ๆ พรุ่งนี้ หลังจากนั้นจึงจะให้นม” นายสัตวแพทย์สิทธิเดชบอกพลางจ้องมองดูไบเอียง ไบเอียงรับรู้ได้ถึงความห่วงใยที่หมอมิให้ ซวงงน้อยไปมา ครางเบา ๆ ในลำคอ

“อ้อ ขาเข้าเฟือกไว้แล้ว ขาหักหรือลูก โธ่น่าสงสาร” มนุษย์ผู้หญิงที่ใคร ๆ เรียกว่า คุณหญิงหันหน้ามาคุยกับไบเอียงอย่างเวทนา ไบเอียงเหลือบตามองด้วยแวตาน่าสงสาร น้ำตาไหลซึม คิดถึงแม่พังนวล แม่พังอ่อน แม่ใหญ่พังโอน ซวงงขึ้นร้องหาแม่เสียงยาว

“แม่ .. แม่จ๋า แม่พังนวล แม่พังอ่อน แม่ใหญ่พังโอน มาหาไบเอียงหน่อย”

“อ๊วย! ตกใจหมดเลย” เสียงคุณหญิงอุทานด้วยความตกใจ ไม่คิดว่าลูกช้างจะร้อง

“เขากงเจ็บนะกะ ร้องให้ใหญ่เลย” คุณหญิงพุดพรางมองดูใบเอียง แหวดตาเปี่ยมไปด้วยความสงสาร

“ก็วันนะกะ คุณหมอ ขาเขาถึงจะหาย แล้วนี่เขาจะเดินได้เหมือนเดิมไหมกะ” คุณหญิงหันมาทางคุณหมอเฉลิมศักดิ์ ถามอย่างสนใจ คุณหมอหนุ่มขยับแว่นก่อนตอบ

“ก็..ราว ๆ หนึ่งเดือนครับ คงจะถอดเฟือกออกได้ ช้างก็ยังเล็กนะครับ.. ก็เลยหายได้ไวหายแล้ว..ก็เดินได้ครับ” คุณหมอเฉลิมศักดิ์ กล่าวพรางมองมาทางใบเอียงที่ซุงวงไปมาซ้ำ ๆ

“ดิฉันจะบริจาคนมให้กะ และขอรับอุปการะช้างน้อยตัวนี้ รู้สึกถูกชะตานะกะ ดูแววดตาเขาสีกะ น่าสงสารออก ขนดียวาวเชียว น่ารักจัง” คุณหญิงพุดพรางจ้องมองใบเอียงด้วยความสงสารและมีเมตตา

“แล้วเขากินนมอะไรหรือกะ จะได้จัดหาได้ถูกต้อง ดิฉันทราบมาว่า ต้องเป็นนมชนิดพิเศษสำหรับลูกช้างโดยเฉพาะใช้ไหมกะ” คุณหญิงถาม

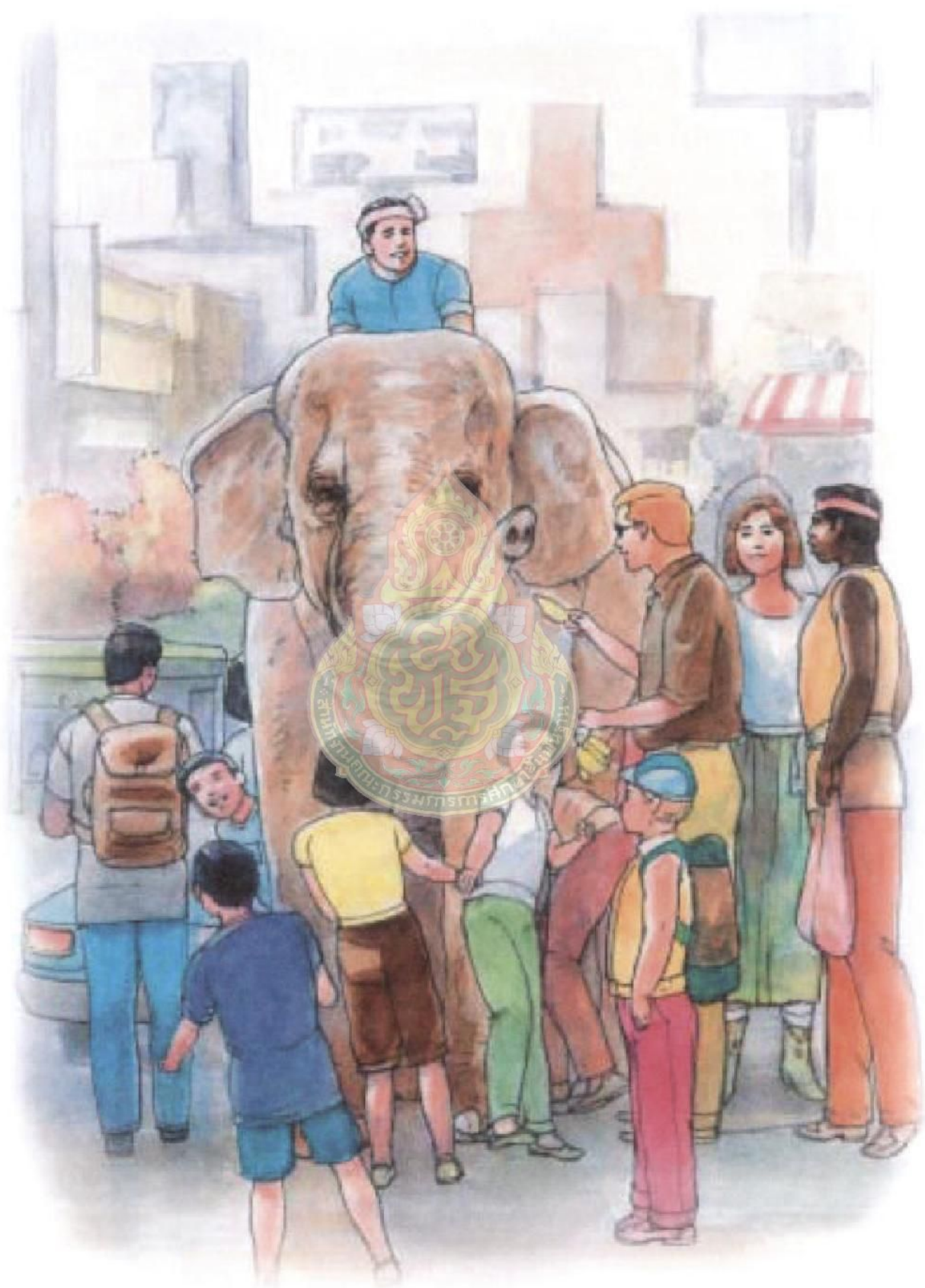
“ก็..ใช่ครับ นมพิเศษสำหรับให้ลูกช้างกิน ถ้ากินนมธรรมดา ก็..อาจทำให้ท้องเสียได้ และก็..อาจทำให้ช้างถึงตายได้ครับ” คุณหมอเฉลิมศักดิ์อธิบายส่วนคุณหมอสัทธิดาซึ่งกำลังตรวจสอบสายน้ำเกลือที่ให้กับใบเอียงหันมากล่าวเสริม

“จริงครับคุณหญิง กรวาก่อนมีลูกช้างเพศเมีย อายุราว ๆ ห้าขวบ ถูกรถยนต์ชน นำมารักษา พวกเราพยายามดูแลอย่างดี แต่ปรากฏว่าความช้ำทำให้เกิดหวัด เอนามธรรมดาให้ช้างกิน ลูกช้างเลยท้องเสีย ต้องช่วยกันจะละหวั่นให้ยาปฏิชีวนะฆ่าเชื้อโรค ให้น้ำเกลือตั้งหลายลิตร คิดว่าไม่รอดเสียแล้ว โชคดีที่ช้างยังอยู่กับเรา รักษาได้ทัน”

“ตัวเขาขนาดไหนกะ ทำไมถึงถูกรถชนได้ล่ะกะ” คุณหญิงถามอย่าง
สนใจ

“ตัวใหญ่กว่าเจ้าตัวนี้หน่อยหนึ่งครับ ถูกรถชนในตลาดตอนมืดแล้ว
นี่ก็เป็นอีกปัญหาหนึ่งนะครับ เรื่องข้างเรื้อน แก่ยากครับ” คุณหมอลิทธิ
เดชส่ายหน้า ยิ้มเกรียดย ๆ

๕. กลืนความดี

บรรยากาศรอบตัวไบเอียงดูเคร่งเครียด ไบเอียงรู้สึกได้ถึงเสียงพูดคุยที่แต่ละคนพยายามเสนอแนวคิดในการแก้ปัญหาต่าง ๆ แต่มันเกี่ยวข้องกับอะไรกับไบเอียง ไบเอียงไม่รู้ ไบเอียงรู้แต่เพียงว่า ตอนนี้ไบเอียงเจ็บระบบไปทั้งตัว แล้วไบเอียงก็คิดถึงแม่ด้วย ปานนี้แม่จะเป็นห่วงไบเอียงมากแค่ไหน เสียงมนุษย์คุยกันต่อไป

“ผมทราบมาว่าพวกช่างเรื่อนี่ เขาทำเป็นธุรกิจ มีนายทุนออกจ้างให้เช่า นายทุนนี้มีช่างเป็นร้อย ๆ ตัวเลยนะครับ มีช่างสองพวกให้เช่า คือ ลูกจ้างกับช่างแก่ พวกช่างแก่มีชื่อมาจากทางเหนือ ช่างแก่พวกนี้ทำงานไม่ไหวแล้ว แรงแน้อย ลากซุงก็ไม่ไหว ยิ่งเดี๋ยวนี้ไม่มีการทำไม้ซุงแล้ว ช่างพวกนี้ก็ตกงาน แล้วช่างแก่ก็เหมือนคนแก่แหละครับ ใจดี เข้ากับคนได้ง่าย ควบคุมช่างใหม่ ๆ ก็คุมได้ ไม่เป็นอันตราย” คุณหมอสิทธิเดชส่ายหน้าอีกครั้ง แสดงอาการเป็นห่วงอย่างเห็นได้ชัด

“ส่วนลูกจ้างก็ยังเป็นช่างเด็ก ๆ อยู่ ควบคุมได้ง่าย ควบคุมสอนให้ทำอะไรก็ทำ เขาก็เลยเอามาเรื่อนหากินในเมือง อาศัยคนไทยเป็นคนชี้สงสาร พอเห็นช่างก็สงสาร ซื่อกลัวที่ควบคุมให้มาหาช่างกิน ก็เลี้ยงทั้งคนทั้งช่างแหละครับ ออกเดินไปเรื่อย ๆ ตามถนนตั้งแต่เย็นจนมืด จนดึก แล้วก็เกิดปัญหาจนเป็นข่าวอยู่บ่อย ๆ เดี่ยวตกหลุม ตกบ่อ ตกท่อ ตกถนน ถูก

รถยนต์ชน ช้างหนุ่มบางตัวเคยจัดทำร้ายควาญ ทำร้ายชาวบ้านก็มี” คุณหมอสติธิเดช หันมาทางหัวหน้าเกษมสันต์ ชวนให้ร่วมออกความเห็น

“ปัญหาเรื่องช้างนี้ มันเกิดมาจากผลประโยชน์ของพวกนายทุนทั้งนั้น นะท่านหัวหน้า ทั้งช้างบ้าน ช้างป่า มีปัญหาจากนายทุนทั้งนั้น”

“ก็คงจะจริงนะกะ เมื่อตะกี้ ดิฉันฟังในที่ประชุม รู้สึกไม่สบายใจเลยนะกะ หรือท่านหัวหน้า ว่าอย่างไรกะ” คุณหญิงหันมาทางหัวหน้าเกษมสันต์ รอฟังความคิดเห็น

“ครับ ก็อย่างที่คุณหมอสติธิเดชว่านั่นแหละครับ ที่ผมทราบจากรายงานเก่า ๆ เดิมทีที่ดินแถบนี้ที่เกิดปัญหาเป็นเขตป่าสงวนทั้งหมด ต่อมาทางองค์การบริหารส่วนจังหวัดได้ขอเช่าที่ดินจากกรมป่าไม้ แล้วเอามาจัดสรรให้ชาวบ้านเกษตรกรเช่าเป็นที่ทำกินอีกทอดหนึ่ง แต่ปรากฏว่ามีนายทุนปลอมเป็นชาวบ้านเข้ามาเช่าที่ดิน แล้วก็บุกรุกดางป่าลึกเข้าไปถึงถิ่นที่ช้างหากิน เอรอดแทรกเตอร์ไถพรวน ๆ เกินจากขอบเขตที่ขอเช่าไว้ ลงทุนปลูกสับปะรด ช้างมันจำที่หากินของมันได้ มันก็เลยมากินสับปะรด ก็เลยเกิดเรื่องทะเลาะกันระหว่างคนกับช้าง นี่ถ้านายทุนไม่ โลกมาก ก็คงไม่เกิดปัญหานี้” หัวหน้าเกษมสันต์ลำดับเหตุการณ์

ไบเอียงฟังไม่รู้หรอกว่ามนุษย์คุยเรื่องอะไร แต่ไบเอียงก็พยายามจับระดับเสียง แยกแยะกลิ่นของแต่ละคนที่มีกลิ่นเฉพาะตัว อย่างรับรู้ในความปรานีห่วงใย อย่างน้อย มนุษย์ที่ห้อมล้อมอยู่นี้ ก็คงไว้ใจได้ว่าไม่เป็นอันตรายสำหรับไบเอียง แต่ไบเอียงก็คิดถึงแม่ คิดถึงแม่พังนวล และแม่พังอ่อน

“แม่ครับ แม่อยู่ไหน มาช่วยไบเอียงด้วย ไบเอียงเจ็บ ไบเอียงกลัว แปร้น แปร้น”

“อู๊ย ลูกช้างร้องอีกแล้ว มันคงเจ็บนะกะ คงคิดถึงแม่ด้วย” คุณหญิงตกใจเล็กน้อย

“ไม่เป็นไรนะลูก อีกไม่กี่วัน หนูก็หายแล้วนะ” คุณหญิงพลอบใบ
เอียง รวากับรู้ภาษากัน

“ก็คงต้องดำเนินการอย่างที่ท่านศิรพลแจ้งในที่ประชุม ไข่ไหมคะ”
คุณหญิงถาม

“ไข่ครับ ตอนนั้นเราเรียกคืนที่ดินที่นายทุนบุกรุกกลับมารวมเข้าเป็น
พื้นที่ของอุทยาน ค่อมาก็แบ่งที่บางส่วนเป็นโครงการอนุรักษ์และฟื้นฟูสภาพ
ป่าบริเวณป่าสงวนแห่งชาติป่ากุยบุรี อันเนื่องมาจากพระราชดำริ เพื่อฟื้นฟูสภาพ
ป่าให้กลับมาเหมือนเดิม อย่างที่คุณหญิงทราบนี้แหละครับ”

“ดิฉันทราบมาว่า ตอนนี้เริ่มปฏิบัติการแล้วไข่ไหมคะ” คุณหญิงซัก
ต่อ

“ครับ เริ่มแล้วครับ เรามีคณะกรรมการหลายคณะ คณะทำงานแรกนี้
ท่านศิรพลท่านดำเนินการเอง เป็นคณะทำงานประสานงานโครงการ ทำหน้าที่
แก้ไขปัญหาการบุกรุกพื้นที่ป่าสงวน ก็ขอให้พวกที่เข้าไปทำไร่ เขาออกไป คืน
พื้นที่ให้โครงการพระราชดำริ ถือว่าถวายแก่ในหลวง เขาก็เข้าใจ ร่วมมือ
คืนะครับ ถวายที่ดินให้” หัวหน้าเกษมสันต์อธิบาย ใบหน้ายิ้มแย้มอย่าง
คนอารมณ์ดี

“อ๋อ ดีจังนะคะ ที่เขาคืนที่ดินถวายในหลวง ด้วยพระบารมีของ
พระองค์ท่านแท้ ๆ แล้วก็ป็นวาสนาของพวกเราด้วยนะคะ” คุณหญิงยิ้ม
ด้วยความยินดี

“ครับ ดีครับ ส่วนคณะทำงานที่สอง ทำงานด้านอนุรักษ์และฟื้นฟู
ทรัพยากรธรรมชาติ เป็นชุดของพวกผม รับผิดชอบฟื้นฟูสภาพป่า
ปลูกต้นไม้ ปลูกพืชอาหารช้าง ชั้นแรกนี้ก็ต้องปลูกไม้ยืนต้นที่ช้างไม่กิน โดย
การปลูกต้นไม้ไ้ไ้เร็วอย่างสี่เสียดแก่นที่มีหนาม ข่อย สบู่ดำ เพื่อเร่งความชุ่ม
ชื้น ส่วนพืชที่เป็นอาหารสัตว์เราก็ปลูกด้วยนะครับ แล้วเราก็สร้างฝายดินน้ำ
แบบผสมผสานในป่า เพื่อเป็นแหล่งน้ำให้กับช้างและสัตว์ป่าอื่น ๆ ทำอย่าง

เก็บน้ำเพื่อเพิ่มความชุ่มชื้นและเป็นแหล่งน้ำให้ช้างด้วยครับ” หัวหน้า
เกษมสันต์อธิบายรายละเอียด

“เท่าที่ผมทราบจากข้อมูลของมูลนิธิเพื่อนช้าง ตอนนี้ทั้งประเทศมี
ช้างไม่ถึงห้าพันตัว เป็นช้างบ้านหรือช้างเลี้ยงราว ๆ สองพันเจ็ดร้อยกว่า
เชือก ส่วนช้างป่าเหลือแค่เพียงประมาณราว ๆ สองพันตัว ก็ลดลงมากครับ
ลดจากเมื่อห้าสิบปีที่แล้วถึงสิบเท่า นับเป็นโชคของคนไทยนะครับที่ ในหลวง
ทรงมีโครงการพระราชดำริ กันพื้นที่ไว้ เป็นพื้นที่ฟื้นฟูสภาพป่า ก็ถือว่าอนุรักษ์
ช้างป่าไปในตัว ที่นี้ระบบนิเวศของป่าก็คงสมบูรณ์ขึ้นเพราะมีช้างป่า”

หัวหน้าเกษมสันต์กล่าวอย่างภาคภูมิใจที่มีส่วนร่วมรับผิดชอบโครงการ
ไบเอียงเริ่มคุ้นเคย เสียงพูดของมนุษย์ รับรู้ได้ด้วยสัญชาตญาณว่า มนุษย์พวก
นี้สื่อสารอย่างอารมณ์ดี ไม่เป็นอันตราย แต่ตอนนี้มีใครเป็นห่วงไบเอียงบ้าง
ไบเอียงเจ็บ ไบเอียงคิดถึงแม่ น้ำตาเริ่มรินไหลออกมา

“แป๊น... แม่ครับ แม่อยู่ไหน มาช่วยไบเอียงด้วย ไบเอียงเจ็บ”

ทุกคนตกใจเสียงร้องของไบเอียง อุทานเกือบพร้อมกัน ต่างคนต่าง
หันมาหัวเราะ คุณหญิงอัมเข้าหาไบเอียง

“โอ เจ็บหรือลูก ทนเองหน่อยนะ อีกไม่นานก็หายแล้ว” อัมพलग
ส่งสายตาอ่อนโยนมาที่ไบเอียง หัวหน้าเกษมสันต์ อัมให้อย่างปรานี หันมา
ทางผู้หญิงอีกท่านหนึ่ง พलगว่า

“คณะสุดท้ายนี้เป็นของท่านสุพิชชา ครับ”

“คะ คณะของดิฉันทำงานด้านการส่งเสริมและพัฒนาอาชีพให้กับ
คนในพื้นที่ บริเวณบ้านรวมไทย บ้านพุดอน บ้านย่านซื่อ แล้วก็บ้านยางชุม
คะ แรก ๆ ก็ส่งเสริมการเลี้ยงไก่คะ แล้วก็ส่งเสริมให้หันมาปลูกหม่อนเลี้ยง
ไหม ชาวไร่แถบนี้ก็ให้ความร่วมมือดีมากคะ หันมาทำอาชีพที่โครงการพัฒนา
ให้ ไม่ปลูกสับปะรดให้เป็นปัญหากับช้างอีก ทำให้การแก้ปัญหาความขัดแย้ง

ระหว่างคนกับช้างลดลงไป” ท่านสุพิชชาหันมาเรียนคุณหญิง ยิ้มด้วยแววตาสดใส ก่อนกล่าวต่อ

“คุณหญิงคะ วันที่สิบสามเดือนมีนาคมของทุกปีเป็นวันช้างไทย ค่ะ ทางชมรมคนรักช้างป่า เขาร่วมกับอุทยานแห่งชาติกุยบุรีจัดกิจกรรม สืบค้นหา นับช้างป่า ค่ะ ปีนี้ดิฉันขอทบทวนคุณหญิงไว้ก่อนนะคะ ขอเชิญเป็นประธาน ในพิธีเปิดนะคะ แล้วก็ยังมีอีกงานนะคะ โครงการทางชีวภาพด้านป่าไม้และ สัตว์ป่าแบบบูรณาการเพื่อการอนุรักษ์และพัฒนาการใช้ประโยชน์อย่างยั่งยืน ของกรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และ พันธุ์พืช.....”

“ฮุม... แปร้นแปร้”

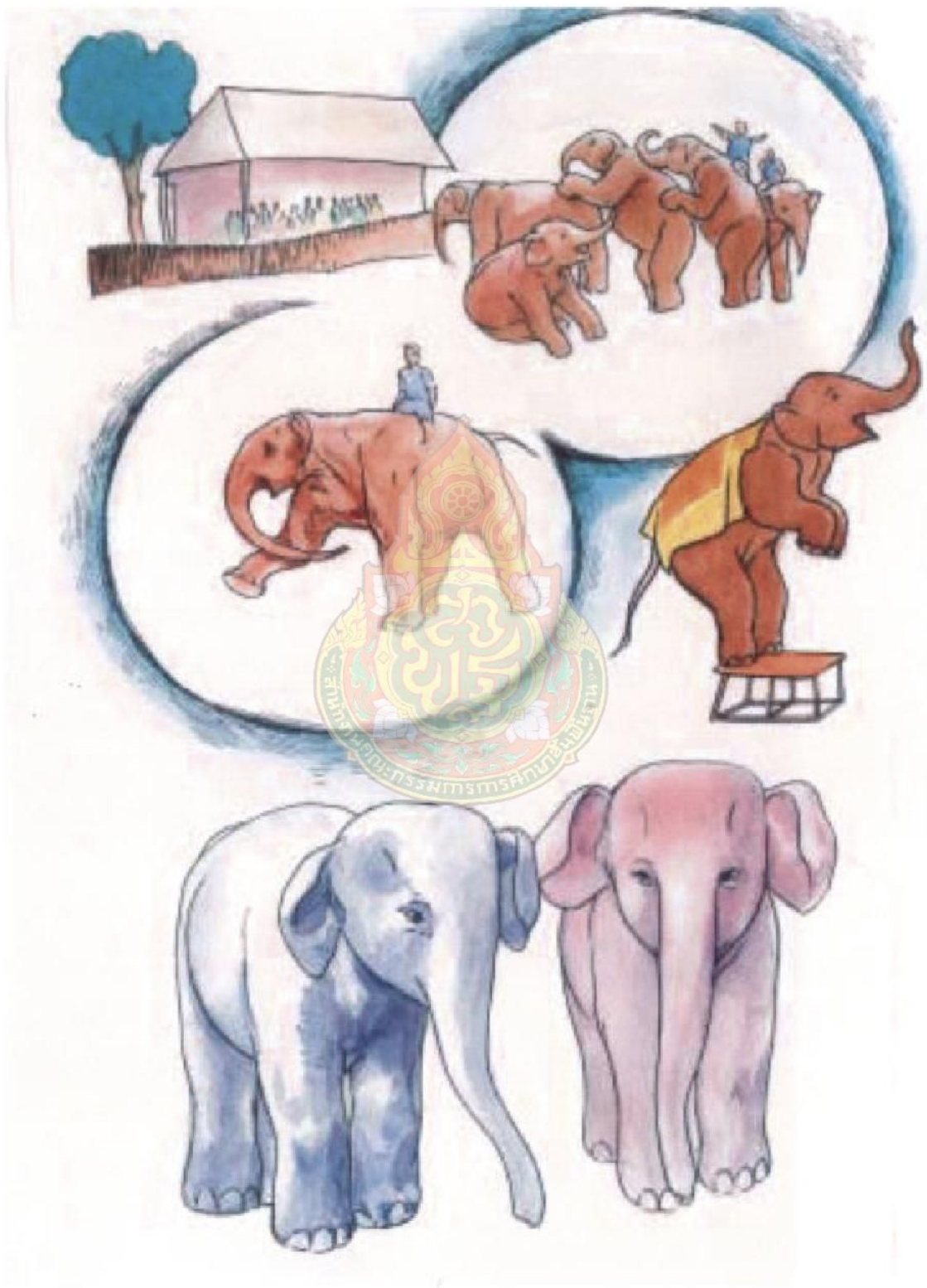
ทุกคนสะดุ้งเฮือก เจียบกริบลงทันใด เสียงร้องนั้นโกล้งมาก ราว ๆ ไม่เกินสามสิบเมตร

นายสัตวแพทย์เฉลิมศักดิ์ชะเง้อมองออกไปนอกอาคาร ห้างออกไปตรงดงหญ้าคา โขลงช้างราวสิบตัวขวงวงกันขวักไขว่ไปมา

“ไบเอียง ได้ยินเสียงแม่ไหมลูก แปร้น แปร้น”

“เสียงช้างป่าไรไหมคะ” คุณหญิงยกมือขึ้นทาบอก ตกใจเล็กน้อย หันซ้ายหันขวา

“หรือว่าแม่ของลูกช้างมาตามคะ”

๖.เพื่อน(ข้าง)บ้าน

กว่าสี่สัปดาห์แล้ว ไบเอียงยังคงอยู่ในเรือนพยาบาลข้าง ในเขตอุทยาน แห่งชาติกุยบุรี คีมนมที่อุดมหมอบเฉลิมศักดิ์จัดมาให้ได้มากขึ้น แววดาสดิถีขึ้น แผลต่าง ๆ หายสนิทดีแล้ว รู้สึกได้ว่าร่างกายแข็งแรงขึ้น และเริ่มคุ้นเคยกับ มนุษย์รอบข้าง โดยเฉพาะลุงสามารถและนายสัตวแพทย์ทั้งสองท่าน ที่ให้การ รักษาเอาใจใส่เป็นอย่างดี จนไบเอียงคุ้นกับกลิ่นเมตตานี้ ขาข้างที่ใส่เฝือก ยันได้แล้ว ไบเอียงลุกขึ้นยืนได้แล้ว ดีใจจังเลย

ลุงสามารถเป็นกลิ่นที่ไบเอียงวางใจมากเป็นพิเศษ ถึงจะไม่มีกลิ่น ะมัดเช็ดผสมขางไม้ในป่าแบบคุณหญิง แต่กลิ่นของลุงก็บอกไบเอียงได้ว่า ปลอดภัย ไม่เป็นอันตราย อย่างไรก็ตาม ไบเอียงก็ยังร้องไห้คิดถึงแม่อยู่ตลอด ทุกคืน ไบเอียงจะได้ยินเสียงแม่พังนวลร้องเรียกอยู่ไม่ไกล แต่แม่ก็ไม่ได้บุก เข้ามาหาไบเอียง แม่คงรู้ว่าไบเอียงยังไม่หาย และแม่คงรู้ด้วยสัญชาตญาณว่า มนุษย์กลุ่มนี้ช่วยรักษาอาการบาดเจ็บให้ไบเอียง

รอสักหน่อย รอให้ไบเอียงหายสนิทก่อน หายเมื่อไหร่ ไบเอียงจะกลับไปคุยเรื่องมนุษย์ที่ไบเอียงคุ้นเคยให้แม่ใหญ่ฟังโอน แม่พั่งนวล ป่าน้ำทั้งหลาย ได้ฟังว่า ไบเอียงพบแล้ว ไบเอียงพบมนุษย์ที่ไม่เป็นอันตรายแล้ว มนุษย์ที่มีแต่ความเมตตา ช่วยให้ไบเอียงได้กินอิ่มเวลาที่ไบเอียงหิว ได้อยู่ในที่ ๆ สะดวกสบาย ไม่ถูกฝนถูกแดด แล้วยังมีคุณหม่อีกสองท่านที่ช่วยให้ไบเอียงหายเจ็บทุกคนที่นี้ดีกับไบเอียง คอยให้กำลังใจไบเอียงตลอดเวลา ไม่มีใครทำให้ไบเอียงต้องหวาดกลัว ไม่มีใครทารุณโหดร้ายกับไบเอียงเหมือนกับที่แม่ใหญ่กลัว แต่ไบเอียงยังสงสัยว่า ถ้าไบเอียงหายดีแล้ว คุณหม่อจะปล่อยให้ไบเอียงไปอยู่กับแม่หรือเปล่า

สายวันนั้น ไบเอียงได้กลิ่นควันน้ำมันแบบที่เคยได้กลิ่นจากรถที่ไปกวาดป่า เสียงผู้คนโหวกเหวก เรียกกันขวักไขว่ ไบเอียงมองออกไปทางช่องเห็นมนุษย์แปลกหน้าสิบกว่าคน กำลังช่วยกันยกช้างพังขนาดใหญ่กว่าไบเอียงเล็กน้อย ลงจากท้ายรถคันนั้น

“ลุงสามารถ ลุงสามารถ คุณหม่ออยู่ไหนครับ” เสียงคนขับรถตะโกนเรียกลุงสามารถอย่างลุกลี้ลุกลั่น

“ลุงสามารถ ลุงสามารถ คุณหม่ออยู่ที่ไหนครับ ช่วยทีครับ มีลูกช้างท้องเสีย ส่งมาจาก ลานแสดงช้างหัวหิน” ชายคนนั้นยังคงตะโกนเรียกลุงสามารถเสียงกระชั้นถี่

“มีอะไรหรือครับ ลูกช้างเป็นอะไรหรือครับ” ลุงสามารถลุกออกไปจากบริเวณที่ไบเอียงอยู่ พอดีกับคุณหม่อสิทธิเดชก้าวลงมาจากอาคารสำนักงาน

“คุณหม่อ ช่วยทีครับ พังไเลลาท้องเสียครับ ถ้าไม่หยุด ผมเป็นห่วงกลัวจะไม่รอด เลยพามาหาหม่อที่นี่ครับ ผมอยู่ที่ลานแสดงช้างหัวหินครับ มีคุณหม่อนี้แหละครับที่อยู่ใกล้ที่สุด จะพาไปโรงพยาบาลสัตว์กำแพงแสนที่นครปฐม ก็กลัวจะไม่ทันการ คุณหม่อช่วยทีนะครับ”

คุณหมอสิทธิเดชหันมาทางมนุษย์สิบกว่าคนที่กำลังทุลักทุเลช่วยกัน
ยกขอบผ้าใบหนาที่ทำเป็นเปลใส่ช้างพังโลลา พลังกัวมือเรียก ให้ยกมา
ทางเรือนพยาบาลที่ใบเอียงอยู่

“เอามาทางนี้ครับ ยกมาทางนี้เลย นั่น ๆ เอามาไว้ทางนี้ครับ” คุณหมอ
ชี้มือไปที่อีกฟากหนึ่งของเรือนพยาบาลที่ใช้แผ่นผ้าคอนกรีตกันเป็นช่องไว้

“ช้างชื่ออะไรครับ ท้องเสียหรือครับ นี่ตั้งแต่เมื่อไหร่ครับ เมื่อวานนี้
ให้กินอะไรเข้าไปบ้างครับ” คุณหมอซักถามอาการอย่างละเอียด พลังหยิบ
แฟ้มออกมาจด

“ชื่อโลลาครับ เป็นช้างพังอายุหกปี เมื่อวานนี้ตอนกลับจากการแสดง
โชว์ ผมก็ให้กินหญ้ากินเกลือตามปกติ พอตอนค่ำออกไปโชว์อีกรอบ กลับ
เข้ามาก็ยังดี ๆ อยู่เลยครับ มาเมื่อเช้ามืดนี่เอง ท้องเสียถ่ายไม่หยุด ร้องเรียก
ผมใหญ่ พอผมเข้าไปดู เห็นถ่ายเหลวพรูดพราด ผมเลยรีบบอกพรรคพวก
ให้พามาที่นี่แหละครับ” ความดูคนนั้นเล่า คุณหมอดูอย่างรวดเร็ว ปิดแฟ้ม
หันมาทางพังโลลา

“ว่าไงโลลา ให้หมอตรวจดูหน่อยนะ อ้อ มีไข่เล็กน้อย เดี่ยวให้น้ำ
เกลือหน่อยนะ แล้วก็ฉีดยาปฏิชีวนะมาเชื้อโรคหน่อยนะ คุณหมอเฉลิมศักดิ์
มาช่วยผมหน่อยครับ สงสัยพวกนักท่องเที่ยวกองเอามือไปจับถูกปากลูกช้าง”

“ครับ ก็..คงทำนองนั้นแหละครับ เดี่ยวผมจะเตรียมน้ำเกลือนะ พวก
ความดูออกไปรอข้างนอกก่อนนะครับ” คุณหมอเฉลิมศักดิ์ขยับแว่นตาก่อนหัน
ไปบอกพวกที่ตามเข้ามา พวกนั้นค่อย ๆ ทยอยออกจากเรือนพยาบาล มีบาง
คนชะเง้อมองมาทางช่องที่ใบเอียงยื่นอยู่ ใบเอียงสูงวางร้องขึ้น ตามสัญชาตญาณ
กลิ่นข้างต่างถิ่นที่ติดตัวมนุษย์พวกนี้มา บอกใบเอียงว่า มนุษย์พวกนี้อยู่กับช้าง

คุณหมอทั้งสองท่านสาละวนอยู่กับช้างพังที่อยู่ในช่องช่องถัดไป ได้
ยินเสียงพูดคุย สอบถาม ใบเอียงไม่ได้ใส่ใจกับระดับเสียงที่ได้ยิน แต่กลับ

สนใจเสียงกรางเบา ๆ ของข้างฟุ้งที่อยู่ในซองตรงอีกฟากหนึ่งของอาคาร เสียงนั้นฟังดูอ่อนเพลียและหมดแรง ใบเอียงหุ้ดั่ง รู้สึกตื่นเต้น ใบเอียงยังไม่เคยพบหรือเห็นข้างจากที่อื่นเลย นอกจากข้างในโซลงแม่ฟุ้งโอนสิบเอ็ดตัว ข้างฟุ้งตัวนี้คงเป็นเพื่อนให้ใบเอียงกลายเหงา กลายความคิดถึงแม่ฟุ้งนวลและแม่ฟุ้งอ่อนได้บ้างในตอนนี้

“แปร์น..โอย ปวดท้อง ปวดท้องจังเลย” เสียงข้างฟุ้งไถลาคร่ำครวญ ใบเอียงอยากเข้าไปดูใกล้ ๆ แต่ขาของใบเอียงยังติดเฟือกอยู่ แล้วยังมีโซเส้นเล็ก ๆ คล้องเฟือกไว้อีก พวกมนุษย์คงไม่ยอมให้ใบเอียงไปไหนในตอนนี้

“แปร์น ผมชื่อใบเอียงนะ” ใบเอียงส่งเสียงเพื่อให้รู้ว่า มีข้างอยู่ที่นี้อีกตัวหนึ่ง

“ฮุม...” มีเสียงตอบรับดังมาเป็นเชิงรับรู้ จากนั้นทุกอย่างก็เงียบสงบ เมื่อยามค่ำมาถึง ใบเอียงหันมาทางอาคารที่ดูสามารถวางไว้ ใบเอียงเริ่มกินอาหารได้บ้างแล้ว เป็นพวกกล้วยสุก กินไป ยืนโคลงตัวไป คิดถึงแม่ไป คินนี้แม่จะมาหาอีกหรือเปล่าหนอ ถ้าแม่มา แม่ส่งเสียงให้ใบเอียงรู้หน่อยนะครับ พอคิดถึงแม่ขึ้นมว ใบเอียงก็จะขู่ขู่ขึ้น กระพือใบหู แก้วหาง ส่งเสียงร้องเรียกแม่

“แปร์น... แม่ครับ ใบเอียงอยู่ในนี้ ใบเอียงคิดถึงแม่” เสียงของใบเอียงปลุกให้ข้างฟุ้งไถลาขยับตัวส่งเสียงบ้าง

“เธอร้องหาแม่เหรอ พลายน้อย แม่เธออยู่แถวนี้เหรอ” เสียงถามมาจากฟากตรงข้าม

ใบเอียงไม่ได้ตอบ แต่กลับถามสวนไป

“เธอเป็นอย่างไรบ้าง หายหรือยัง”

“ค่อยยังชั่วแล้วละ หายปวดท้องแล้ว แต่ยังเพลีย ๆ อยู่เลย” มีเสียงตอบกลับมาเบา ๆ

“เธอชื่ออะไรเธอ ฉันชื่อไบเอียง อายุสองปีแล้ว” ไบเอียงเริ่มคุย

“ฉันชื่อไลลา อายุหกปีแล้ว ฉันเป็นดารานะ อยู่ที่ลานแสดงช้างหัวหิน ฉันทำได้หลายอย่าง พวกมนุษย์ชอบฉันมาก เวลาที่ฉันแสดง” ไลลาคุยให้ไบเอียงฟัง

“เธอร้องหาแม่เธอ ฉันไม่เห็นแม่มาสองปีแล้ว แม่ฉันอยู่ต่างจังหวัด เป็นช่างนักแสดงเหมือนกัน แสดงในงานแสดงช้างสุรินทร์ เธอเคยได้ยินไหม”

“ไม่เคยหรอก ฉันอยู่ในป่าใกล้ ๆ นี่เอง ไม่เคยออกไปไกลเกินไร่ สับปะรด แก้วไร่สับปะรดก็น่ากลัวแล้ว พวกมนุษย์น่ากลัวจะตาย” ไบเอียงโกววงไปมา โกลงตัวเล็กน้อย

“พวกมนุษย์ที่เธอพบคงเป็นพวกใจร้ายใจดำ ชอบทำร้ายสัตว์ เพื่อคอยปกป้องผลประโยชน์ของพวกเขาละสิ ฉันโชคดีกว่า พวกมนุษย์ที่ฉันพบมีแต่ใจดีทั้งนั้น” ไลลาคุย

“แต่ก็เป็นธรรมดาละ เพราะพวกมนุษย์ลี้ว้นหาผลประโยชน์จากพวกเรานั้น พวกที่ฉันอยู่ด้วยก็หาผลประโยชน์จากพวกฉันเหมือนกัน ถึงเขาจะใจดี เลี้ยงฉันอย่างดี แต่ก็บังคับให้ฉันแสดงอยู่นั่นแหละ วันละตั้งสองรอบ บ่ายรอบหนึ่ง ค่ำอีกรอบหนึ่ง กว่าจะได้พัก กว่าจะได้อาบน้ำ ก็เหนื่อยแล้ว ไม่รู้ว่าเมื่อไหร่จะพอ ฉันชอบอาบน้ำนะ แล้วเธอละ” พังไลลายกวงวงขึ้นเล็กน้อยถามไบเอียง

“ฉันชอบอาบน้ำเหมือนกัน ชอบมากด้วย แม่พังนวลพาฉันไปอาบน้ำที่โป่งน้ำซับ แม่พังนวลสอนให้ชูงวงสูง ๆ เวลาอาบน้ำ ฉันได้เล่นโคลนด้วย” ไบเอียงคุยอวด

“โคลนเธอ ดีจังเลย ฉันไม่เคยอาบโคลนเลย อาบแต่น้ำสายยางที่เขาฉีดให้อาบ ถึงมันจะสนุก แต่มันก็มีกลิ่นคล้ายยางขม ๆ หน้อย ๆ” ไลลาก้มหน้าลงเปรยเบาๆ คงหมายถึงกลิ่นคลอรีน

“ฉันยังได้อาบฝุ่นด้วย ฉันรู้วิธีพ่นฝุ่นด้วย ฝุ่นในป่าแถบนี้ มีกลิ่นดี”
ไบเอียงคุยอีก

“ฉันก็พ่นฝุ่นเป็น แต่ฝุ่นที่คุคุได้ เหมือนกลิ่นเขม่าควัน” แวตาไลลา
คุเหงาลง

“ฉันมีแม่ใหญ่ ชื่อแม่พังโอน ใจดีแล้วก็รักฉันมากด้วย ชื่อไบเอียง
นี้ แม่ใหญ่ของฉันตั้งให้ แม่ใหญ่ของฉันรู้ทุกสิ่งทุกอย่างในป่าแถบนี้ดี แม่ใหญ่
พาฉันไปทุกที่ ข้ามเขาเป็นลูก ๆ เข้าไปเที่ยวในป่าลึก ลงเล่นน้ำในแอ่งน้ำตก
ในป่า เราไม่ต้องกลัวสัตว์อะไรเลย สัตว์ทุกชนิดเกรงใจเราหมด” ไบเอียงคุย
ฟังอย่างภาคภูมิใจ พลังนึกในใจ ขนาดเสือลายเมฆยังเกรงใจแม่ใหญ่เลย

“ดีจังเลยนะ เธอมีชีวิตอิสระ ไม่ต้องถูกกักขังเหมือนฉัน ฉันไม่เคย
ได้ไปเที่ยวไหนไกล ๆ เลย ต้องอยู่ฝึกหัดทำท่าทางต่าง ๆ ไว้แสดงให้พวก
มนุษย์ดู” ไลลาพูดเหมือนรำพัน

“ฝึกท่าทางอะไรเหรอ” ไบเอียงถาม

“ก็ ฝึกเข้าแถว ฝึกเดินจับทางกันเป็นแถว ฝึกเป่าแตรเสียง ฝึกเตะ
ลูกหนังกลม ๆ แล้วก็ฝึกใช้ไม้เล็ก ๆ ตะเลงตีต่าง ๆ ลงบนโครงผ้าใบ พวก
มนุษย์ชอบมาก เวลาฉันทำท่าทักทาย”

“ทำอะไรเหรอ ลองทำให้ฉันดูหน่อยได้ไหม” ไบเอียง
ถามอย่างอยากรู้

“ก็ย่อตัวลง ขู่วาง พยักหน้า แล้วก็ส่งเสียงทักทาย ก็เท่านั้น เอาไว้
ให้ฉันหายคิดถึงก่อนนะ แล้วฉันจะสอนให้”

“เธอกินอะไรเข้าไปเหรอ ถึงได้ท้องเสีย” ไบเอียงซักอีก

“ฉันเองก็ไม่แน่ใจ อาจจะเป็นหวานเย็น ที่เด็กผมแดงคนนั้นยื่นให้
จริงสิ น่าจะใช่หวานเย็นจริง ๆ ด้วย ฉันเองก็ตะกตะไปหน่อย กินเข้าไปไม่
ทันคิด ที่จริงมนุษย์ที่ฉันไปอยู่ด้วย เขาก็เลี้ยงดูฉันอย่างดีนะ ฉันไม่ต้องออกไป
หากินก็มีกิน” ไลลาพูดเหมือนคุยอวด

“ดีจังเลยนะ มีอาหารกินตลอด ไม่ต้องออกหากิน” ใบเอียงทำท่ารำพึง ขยับใบหูไปมา

“จะว่าดีก็จริงนะ แต่คงสู้เธอไม่ได้ เธอมีโอกาสดีกว่าฉันมากมาย ได้ท่องไพร เรียนรู้ชีวิตตามสัญชาตญาณที่ควรจะเป็น แต่สำหรับฉัน มันเสียโอกาสไปตั้งแต่ฉันเกิดแล้ว”

“เธอเกิดที่ไหนหนอ ที่ห้วยหินหรือเปล่า” ใบเอียงถาม

“ไม่ใช่หรอก ฉันเกิดที่ปางช้างบ้านตากกลาง ที่ท่าตูม จังหวัดสุรินทร์ โน่น มีช้างในปางหลายเชือก ตอนเกิดมาก็มีแม่รับที่ความอยู่ใจหาไว้ให้ ได้กินนมของแม่ตัวกับแม่รับ อยู่ไม่ถึงสองปีดี ก็มากินนมผง พอโตมาหน่อย พวกความก็จับมาฝึกให้แสดงท่าทางต่าง ๆ แล้วก็ขายฉันให้กับเจ้าของลานแสดงช้างที่ห้วยหิน ฉันเลยได้มาอยู่กับความคนปัจจุบัน” โลลาเล่าความหลัง

“ขาย เป็นอย่างไรหนอ ทำไมต้องขาย” ใบเอียงถามแบบไม่เข้าใจ ใบเอียงเคยได้ยิน

แม่ใหญ่เล่าเรื่องที่มนุษย์ขายสัตว์ประหลาดไม่ได้ แต่ก็ไม่ได้สนใจว่าขายคืออะไร

“พวกมนุษย์มีวิธีการในการเปลี่ยนคนคุณเลใหม่ เปลี่ยนที่อยู่ใหม่ให้กับพวกเราโดยแลกเปลี่ยนเป็นมูลค่าตามกระดากเรียกว่าขาย ฉันยังโชคดีนะที่คนเลี้ยงเดิมพาฉันมาขายที่ลานแสดงช้างที่ห้วยหิน ไม่พาฉันไปตระเวนตามถนนในตัวเมือง” โลลาอธิบายเรื่องที่ถูกขายให้ใบเอียงฟัง

“ที่ปางช้างห้วยหิน มีแม่พังจุ่ม แม่ช้างแก่ที่อยู่ด้วยกัน เล่าให้ฉันฟังว่า ก่อนที่แกจะมาอยู่ปางช้าง แกเคยถูกความที่ไม่คุ้นเคยพาไปตระเวนในตัวเมือง ร้อนก็ร้อน ต้องเดินบนถนนยางดำ คมคว้นเขม่าของรถตลอดวัน ทั้งวันไม่มีโอกาสได้ลงเล่นน้ำ ความที่ถือกล้วยไว้ก็ไม่ยอมให้แกกิน ต้องรอให้มีคนเอากะดากมาแลก จึงจะได้กิน แล้วก็กินเป็นคำ ๆ ไม่ทันได้อิ่มก็ต้องเดินต่อไป ตะเวนอย่างนี้ไปเรื่อย ๆ มองเหมือนถูกทรมาน เป็นช้าง

พนजर อย่างไรก็ตามรู้ ว่าไปแล้ว มนุษย์ก็เอาเปรียบพวกเรายู่ตลอด” โลลา เล่าขีดยาว พร้อมทำท่าทางประกอบต่าง ๆ นานา งวงและใบหูขยับตลอด

“นำสงสารจังเลยนะ เป็นแม่แก่แล้วยังต้องไปเดินขอความสงสาร แม่แก่ของใบเอียงหมายถึงแม่ใหญ่พังโบนะ พาใบเอียงไปกินอาหารจนอิ่ม แล้วยังพาใบเอียงไปหลบร้อนใต้ต้นไม้ใหญ่ในป่าลึก นึกจะหลับก็หลับอยู่ตรงนั้น พอหิวก็ออกหากินไป มีอาหารให้กินทั้งป่า” ใบเอียงคุยไปโคลงตัวไป งวงแกว่งไกวไปมาอย่างอารมณ์ดี ก่อนจะเอ่ยชวนโลลาว่า

“เธอจะลองไปอยู่ป่ากับฉันไหม แม่พังนวลของฉันใจดีนะ แม่ใหญ่พังโบนก็ใจกว้าง รับผิดชอบพวกเราทุกตัว”

“ฉันเคยอยู่แต่ในเมือง แวดล้อมด้วยผู้คนมากมาย ฉันคงไม่สามารถดำรงชีวิตในป่าแบบเธอได้ ใบไม้ใบหญ้าชนิดอื่น ฉันก็กินไม่เป็น ไม่รู้จักด้วยว่าอันไหนกินได้ อันไหนกินไม่ได้ จะนอนที่ไหน จะอาบน้ำที่ไหน ก็ไม่คุ้นเคย ชีวิตของฉัน มันเป็นชีวิตของช้างบ้าน ถ้าไปอยู่ป่า คงลำบาก ว่าแต่เธอจะไปอยู่ลานแสดงช้างที่หัวหินกับฉันไหม” โลลาถามย้อนกลับ พลางกล่าวต่อ

“ถูกช้างขนาดเธอนี้ ขนาดกำลังพอเหมาะเลย ฝึกหัดได้ง่าย ปางช้างที่ฉันอยู่ มีความภูมิใจตั้งหลายคน แต่ละคนก็เก่ง ๆ ทั้งนั้น รู้วิธีฝึกพวกเราให้แสดงท่าทางต่าง ๆ ได้ อย่างเธอนี้ อาจจะได้เป็นคาราประจำลาน เหมือนฉันก็ได้ล่ะ พวกมนุษย์กลิ่นฉุนฉุนเหม็นที่เข้ามาดูเรา ชอบช้างเด็ก ๆ แบบเรามาก เขายกกล้องด้อมดักจะพริบแสงใส่เราตลอด... ไปไหม”

ใบเอียงก้มหน้าดำหลบตามองลงพื้น นึกถึงเรื่องพลายคดที่แม่ใหญ่เล่าให้ฟัง ก่อนพูดด้วยเสียงแผ่วเบา

“ไปไม่ได้หรอก ฉันต้องคอยแม่อยู่ที่นี่ ฉันรู้ว่าฉันยังเล็กเกินไปที่จะไปไหนเองได้ ถ้าฉันจะไปไหน ฉันต้องบอกให้แม่พังนวลรู้ก่อน อีกอย่าง มนุษย์

จะใจดีเหมือนกันหมดหรือเปล่า ฉันก็ไม่แน่ใจ บางคนอาจเป็นอันตราย เหมือน
อย่างที่แม่ใหญ่บอกก็ได้”

พูดได้เท่านั้น ใบเอียงก็ขมวดขึ้น ตะโกนด้วยเสียงดัง แววดาเป็น
ประกายสดใส

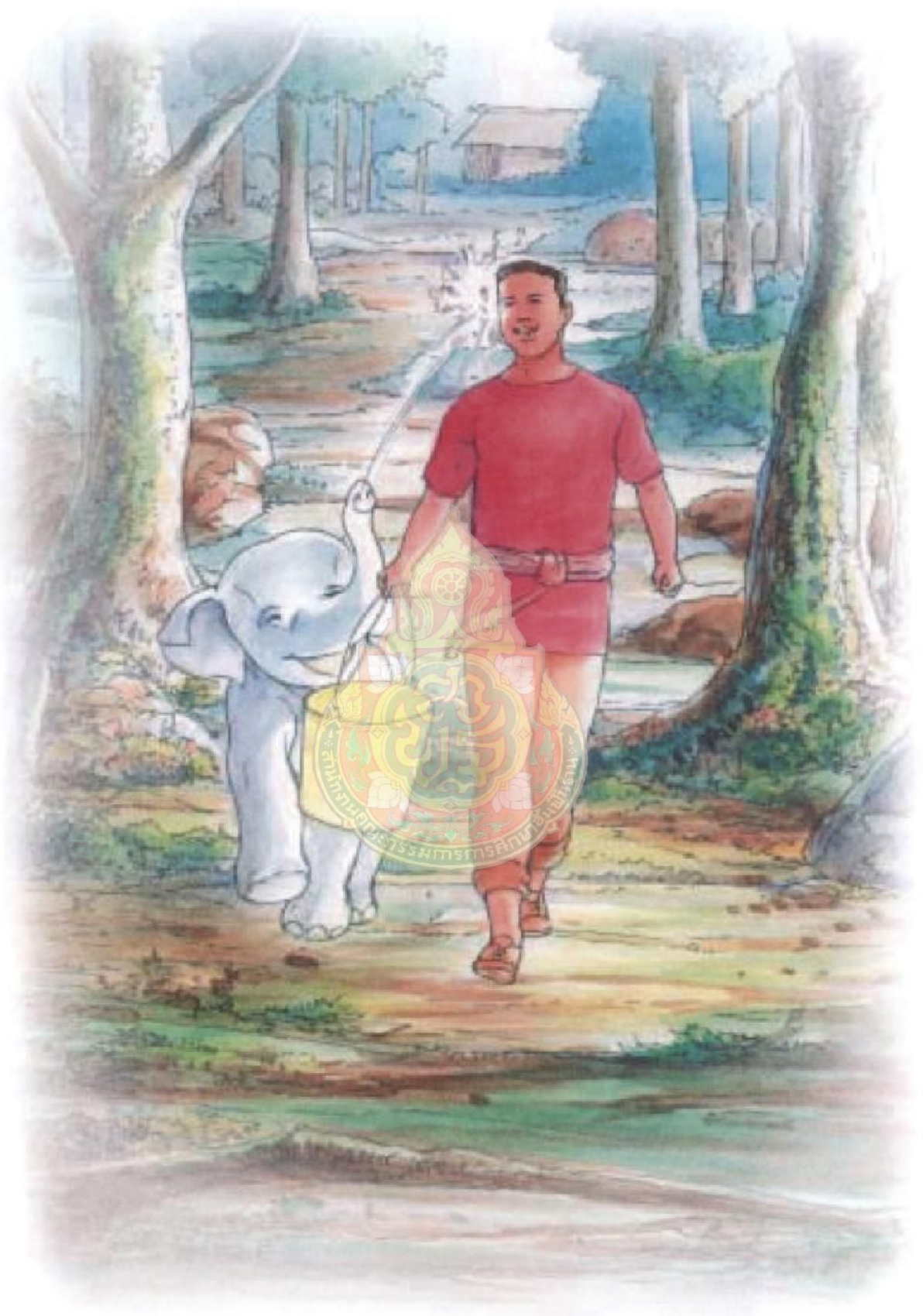
“แป้น.. แม่ครับ ใบเอียงคิดถึง ใบเอียงหายแล้ว”

ลุงสามารถเดินมาที่ใบเอียงอย่างประหลาดใจ ถามยิ้ม ๆ แบบสงสัย
ในพฤติกรรม

“เกิดอะไรขึ้นหรือลูก ร้องเสียเสียงดังเลย”

ไม่น่าเชื่อ มีเสียงตอบรับของโหลงซ่างดังมาจากแนวป่าไม้ไกลจาก
เรือนพยาบาลที่ใบเอียงอยู่ มีทั้งเสียงแม่พังนวล แม่พังอ่อน และแม่ใหญ่
ลุงสามารถอิงไปเป็นครูใหญ่ ก่อนจะมองฝ่าความมืดไปยังที่มาของ
เสียงนั้น

๗.เพื่อนเล่น

เช้าวันนี้ คุณหมอสิทธิเดชและคุณหมอเฉลิมศักดิ์เข้ามาใน
เรือนพยาบาลแต่เช้า ตรงรี่เข้าหาพลายโลลาที่ยืนโคลงตัวอยู่ คุณหมอเฉลิม
ศักดิ์เปิดตู้เก็บของ หยิบเครื่องมือที่จำเป็นต้องใช้ออกมาวางเรียงไว้ ก่อนหัน
ไปบอกคุณหมอสิทธิเดช

“เครื่องมือพร้อมแล้วครับหมอ พังโลลาเป็นอย่างไรบ้างครับ”

คุณหมอสิทธิเดชสวมถุงมืออย่างสองข้าง ตรวจดูพังโลลาสักพักก็ยิ้ม
หันมาพูดว่า

“น่าจะดีขึ้นแล้วนะครับ ถ้าใส่ชุดเคลื่อนตัวแล้ว หยุดถ่ายแล้ว ไม่
มีไข้ เดี่ยวให้น้ำเกลืออีกสักวัน อาการคงจะเป็นปกติ รอดูอาการอีกสักวันหนึ่ง
น่าจะให้กลับบ้านได้”

ความรู้อย่างคนที่นำพังโลลามาหาหมอตามเข้ามาฟังอาการของโลลา
พยักหน้ารับคำหมอยู่หงิกๆ ยิ้มอย่างดีใจ

“โลลา รอดแล้วลูก ไม่ตายแล้ว พรุ่งนี้ก็กลับบ้านแล้วลูก” ความ
หันไปปลอบพังโลลา พังโลลา พยักหน้าก ๆ อย่างรู้ความ แล้วส่งเสียงกล้าย
หายใจดังพรี๊ด โดยที่ความรู้อย่างคงไม่รู้ภาษาช้างหรือกว่า โลลาพูดกับใบเอียง
ต่างหาก

“ไบเอียง พรุ่งนี้ฉันจะกลับแล้วนะ เธอละ จะกลับเมื่อไหร่ หายแล้วไม่ใช่เธอ”

“ฉันหายแล้ว แต่ยังไม่รู้ว่าจะได้กลับเมื่อไหร่ คุณหมอจะปล่อยไบเอียงไปหาแม่หรือเปล่ายังไม่รู้เลย”

“เธอเป็นช่างป่า คุณหมอก็ต้องให้เธอไปอยู่ป่า ฉันเป็นช่างบ้านฉันก็ต้องกลับบ้าน เราจะมีโอกาสพบกันอีกไหมหนอ คงเป็นไปได้ยากนะถ้ามีโอกาสจริง เธอจะจำฉันได้หรือเปล่าก็ไม่รู้ แต่ฉันจำกลิ่นเธอได้เสมอ ดีใจนะที่ได้รู้จักเธอ ทำให้ได้รู้เรื่องราวของป่า”

คุณหมอทั้งสองเดินไปเดินมารอบ ๆ ตัวฟังไลลาตักพักหนึ่ง จัดการให้น้ำเกลืออีกขวดใหญ่ เสร็จแล้วก็หันมาทางไบเอียง เดินยิ้มร่าเข้ามาหา ไบเอียงขมวดขี้้นสัมผัสกลิ่นที่คุ้นเคยด้วยความดีใจ

“เป็นไงบ้าง พระเอก หายดีแล้วนี่แหละ ขยับเดินเป็นปกติแล้วนี่ เดี่ยวให้หมอดูตรวจอีกทีนะ เดี่ยวจะผ่าเอาฝีออกออกให้ จะได้ไม่เกะกะ” คุณหมอสัทธิดาเดช ถูบลำตัวไบเอียง ไบเอียงรู้สึกได้ถึงสัมผัสแห่งเมตตาของคุณหมอ

“คุณหมอเฉลิมศักดิ์ครับ คุณหมอมาร่วมผมหน่อยนะครับ ช่วยตรวจร่างกายให้พระเอกนี้หน่อย บันทึกรายละเอียดให้ด้วยนะครับ เดี่ยวผมจะพิมพ์รายงานให้คณะกรรมการทราบ” คุณหมอสัทธิดาเดช ขอให้คุณหมอเฉลิมศักดิ์ช่วยตรวจ แล้วหันไปบอกลุงสามารถที่คอยช่วยดูแลไบเอียง

“ลุงสามารถ ขอทีมใหญ่ตัดฝีออกให้ผมหน่อยครับ แล้วลุงช่วยจับฝีออกให้ผมหน่อย เอาโซ่ที่คล้องฝีออกออกได้เลยครับ รับรองได้ถูกข้างไม่ไปไหนหรอกครับ เขาคุนที่แล้ว”

“ได้ครับ ได้ครับ ครับผมจับตรงนี้นะครับ” ลุงสามารถปลดโซ่เส้นเล็กนั้นออกไปแขวนไว้ที่เสา แล้วหันมาจับปลอกฝีออกไว้

“โซ่เลยครับ จับตรงนั้นแหละครับ” คุณหมอสัทธิดาเดชยิ้มอย่างพอใจ

“เอ้า หนูน้อยอยู่นิ่ง ๆ นะ หมอจะเอาฝีออกออกให้”

คุณหมอสิทธิเดชใช้คีมขนาดเล็กใหญ่ค่อย ๆ เชาะปลายคีมเข้าในร่องเปลือก
ที่หลวมโพลกหลังจากขาของใบเอียงหายบวมและยุบตัวลงแล้ว คัดเปลือกที่ละ
นิด เสียงดังกรวบ ๆ จนเปลือกขนาดหนึ่งฟุตนั้นแยกออกจากกัน คุณหมอเฉลิม
ศักดิ์ค่อย ๆ ง้างเปลือกให้อ้าออกจนกว้างพอที่จะเอาออกจากขาของใบเอียงได้

“ไซโย ไซโย ใบเอียงเป็นอิสระแล้ว” ใบเอียงชูวง ย่ำเท้าอยู่กับที่
กระพือหู ไกวหางอย่างดีใจ ใช้เท้าหลังข้างขวาถูขาหลังซ้าย เหมือนทำการ
สำรวจความเรียบร้อยของขาข้างนั้น ส่งเสียงเหมือนจะบอกว่า “ขอบคุณ
ครับ ๆ”

คุณหมอสิทธิเดช และคุณหมอเฉลิมศักดิ์ เข้าตรวจดูขาของใบเอียง
อีกครั้ง ถูบลำตามขาเพื่อตรวจดูว่าหายเป็นปกติหรือยัง แล้วเงยหน้าขึ้นสบ
ตากัน ยิ้มด้วยความพอใจในผลการรักษาใบเอียง คุณหมอสิทธิเดชลุกไปเก็บ
เครื่องมือแพทย์เก็บเข้าที่ เสร็จแล้วเอื้อมมือไปหยิบแฟ้มรายงาน กล่าวกับคุณ
หมอเฉลิมศักดิ์

“ผมจะไปพิมพ์รายงานที่ห้องสำนักงานนะครับ ฝากคุณหมอช่วยดูแล
ทางนี้ด้วย”

ลุงสามารถลุกขึ้นยืน เอื้อมมือมาลูบหัวใบเอียงอย่างเมตตา หมอเฉลิม
ศักดิ์ ยิ้มหันมาบอกลุงสามารถ

“ลุงสามารถครับ เดี่ยวลุงพาพระเอกนี้ไปอาบน้ำที่สระน้ำข้าง ๆ
โครงการหน่อยนะครับ เดี่ยวผมจะไปเตรียมนมให้เขา เขายังต้องกินนมอยู่
นะครับ”

ลุงสามารถลุกขึ้นจะเอาเชือกคล้องคอใบเอียง ใบเอียงไม่คุ้นเคยกับ
การคล้องเชือกที่คอ ใบเอียงตกใจ ไขว่วงพยายามกันมือลุงสามารถไว้

“อ้าว ทำไมล่ะลูก เดี่ยวจะพาไปอาบน้ำ คล้องเชือกไว้หน่อย จะได้
ไปด้วยกันได้” ลุงสามารถทำท่าขำใบเอียง กำเชือกไว้ในมือ ใบเอียงยื่นวง
มาจับม้วนเชือกนั้น หายใจพริ้ว ลุงสามารถหัวเราะพลางพูดกับหมอเฉลิมศักดิ์

“คุณหมอ คุณสิครับ พระเอกนี้ทำท่าเหมือนรู้นะครับ ผมจะเอาเชือกคล้องคอพาไปอาบน้ำ มันไม่ยอมให้ผมคล้อง ผมเกรงว่าเดี๋ยวเกิดลูกข้างหลุดไป ก็จะไม่ดีครร่อน”

“ก็..ลูกก็คล้องขาสิครับ” คุณหมอแนะนำ

ลุงสามารถวัดเชือกรอบขาหลังด้านขวาของไบเอียง ก้มตัวลงแล้วผูกเชือกเป็นปมกรือ ๆ ไว้ พลงบอกกับไบเอียง

“ไปอาบน้ำก่อนนะลูก จะได้มากินนม” ไบเอียงยกขาหน้าด้านซ้ายที่เพิ่งผ่าเฟือกออกดูไปบนเชือกที่ผูกขาขวา ชูวง ยกหางขึ้น ร้องแปร์น ๆ ลุงสามารถตกใจ หัวเราะออกมาดัง ๆ

“โอ พระเอกนี้รู้เรื่องมาก ๆ เลยครับ มันไม่ยอมให้ผมคล้องเชือกไม่ว่าที่ไหน เอา ๆ เอาอย่างนั้นก็ได้” ลุงสามารถพูดพลงวางปลายเชือกลงหันมาแก้เชือกที่คล้องขานั้นออก มันเชือกขานั้นเก็บเข้าที่แขวนข้างฝา จากนั้นหยิบกระป๋องน้ำสังกะสีใบที่ตักน้ำสำหรับให้ไบเอียงกิน และยังคงมีน้ำเหลืออยู่ครึ่งกระป๋องขึ้นมา ใช้มืออีกน้ำในกระป๋องรดลงบนโหนกน้ำเต้าของลูกข้างพลงยื่นหน้ามาพูดกับไบเอียง ด้วยน้ำเสียงปรานีเอ็นดู

“ไป ไปอาบน้ำกันนะลูก” ไบเอียงไถ่ดวงว แกว่งเท้าหน้าไปมา ผงกหัวอย่างรับรู้ พอลุงสามารถหันหลัง ไบเอียงก็หันหัวมาดันกันลุงสามารถ ลุงสามารถหัวเราะชอบใจ หัวกระป๋องเดินนำหน้าไบเอียงออกจากเรือนพยาบาลไปที่สระน้ำที่อยู่เลยไปราวสองร้อยเมตร

ภาพที่คุณหมอสิทธิเดชมองเห็นจากช่องหน้าต่างอาคารสำนักงานซึ่งอยู่ติดกับเรือนพยาบาล ขณะที่เงยหน้าขึ้นมาจากเครื่องคอมพิวเตอร์ ทำให้คุณหมอถึงกับหัวเราะ วางมือ ลูกขึ้นมาขึ้นดูที่ขอบหน้าต่าง

ลุงสามารถกำลังหัวกระป๋องน้ำ เดินนำไปข้างหน้า โดยมีไบเอียงเดินตามหลัง แต่ลูกข้างไม่เดินเพียงอย่างเดียว กลับแอบขึ้นงวงลงไปดูน้ำในถังน้ำ แล้วพ่นใส่หลังตัวเอง โดยที่ลุงสามารถไม่ทันสังเกต ลุงสามารถได้ขึ้นเสียง

พ่นน้ำก็เหลือवल้งมาดู ลูกช้างก็เลยพ่นน้ำที่อยู่ในวงใส่ลงสามารถจนตัวเปียก
ลงสามารถหัวเราะพลางยกแขนเสื้อขึ้นซับน้ำบนใบหน้า หันหน้ามาลูกช้างมุง
ตรงไปยังสระน้ำที่อยู่เบื้องหน้า

สระน้ำนี้ เดิมเป็นแอ่งน้ำธรรมชาติที่อยู่ติดกับที่ทำการของอุทยานฯ
กว้างขนาดหนึ่งไร่โดยประมาณ แนวขอบสระด้านนอกทางเหนือมีต้นก้ามปูใหญ่
สามสี่ต้นขึ้นคร่อมให้ร่มเงา ตามมุมท่มพุ่มพฤษภ พืชเบื่องล่างคลุมไปด้วยเถา
ตำลึงดอกสีขาวที่ออกลูกสุกสีแดงสด แข่งกับกระทกรดอกสีม่วงลูกสีเขียวเหลือง
เบียดชิดด้วยเบญจมาศเครือ ชูดอกเหลืองเล็ก ๆ ดังกระดุมทอง มะขามเทศ
สามสี่ต้นออกดอกและฝักเต็มต้นหล่นเกลื่อน เรียกให้นักเฝ้าเฝ้ามารุมส่งเสียงท่ม
เถียงเกาะกินฝัก ทางขอบสระด้านทิศตะวันออกมีต้นตะโกนาแทรกอยู่กับข่อย
ป่า ไม้พุ่มที่ชุกชิ่งกันขึ้นไปในอากาศไร้ทิศทาง แลเห็นไม้เลื้อยพวงชมพูขึ้นเกี่ยว
กระหวัดตามก้านกิ่ง ในแอ่งน้ำด้านทิศตะวันตก กกน้ำขึ้นสลับกับรูปฤาษีอยู่
ริมสระ เลยไปหน่อยนั้นเป็นกอเส้าที่ออกดอกเป็นช่อขาวโพลนพลั่วเอนตาม
ลม

ใบเอียงเดินเอารวงคู่น้ำไปถึงหน้าไม้ตัว ขณะเดินตามลงสามารถไป
จนถึงสระน้ำ ด้วยความตื่นเต้นและจิตใจที่ได้ลงเล่นน้ำ ใบเอียงไม่ได้เล่นน้ำมา
เดือนกว่าแล้ว น้ำในสระใสจนมองเห็นพื้น เป็นนัยบอกให้รู้ว่าน้ำดี ใบเอียง
ก้าวพรวดลงไปในสระทันทีที่ถึง น้ำพุ่งขึ้นทันตาเห็น ใบเอียงดำลงไปใต้น้ำ
จนมิดหัว ชูวงไว้ พลิกซ้ายพลิกขวาอย่างฉ่ำใจ พอชันตัวได้ก็ดูน้ำโคลนนั้น
พ่นพรวดใส่ลงสามารถ ลงสามารถร้องเอะอะ หัวเราะชอบใจ เดินลงน้ำตรง
ที่ใส ๆ ห่างออกมาเล็กน้อย เอากระป๋องดักน้ำสาดเข้าไปใบเอียง หากใครได้
เดินผ่านสระน้ำในตอนนั้นคงอดไม่ได้ที่จะต้องบันทึกภาพแห่งความสนุกสนาน
ที่กำลังเกิดขึ้น ระหว่างชายแก่กับช้างเด็ก

หลังจากเล่นน้ำจนชุ่มฉ่ำใจแล้ว ลงสามารถจึงเรียกใบเอียงขึ้นจากน้ำ
แกละเดินตัวเปียกโชกขึ้นมายืนรอใบเอียงที่ริมสระ ทั้งเสื้อกางเกงเปียกชุ่มเปื้อน

โคลน ส่วนใบหน้านั้นเปียกชุ่มเปื้อนรอยยิ้ม ลุงสามารถหิ้วกระป๋องน้ำเดิน
นำหน้ากลับเรือนพยาบาล ขณะที่ใบเอียงเดินตามมาติด ๆ

พอมาถึงหน้าเรือนพยาบาล ลุงสามารถก็เอากระป๋องดักน้ำในถังปูน
ใหญ่ ราดรดล้างโคลนให้กับตัวเอง ใช้มือขำ ๆ ตามเสื่อทางเกวตรงที่เปื้อน
โคลนพอให้จางลง แล้วดักน้ำอีกกระป๋องรดราดบนตัวใบเอียง ใบเอียงซุงวง
ไว้ นึกยิ้มอย่างพอใจ

“เฮ้ อาบน้ำ สบายใจแล้วก็กลับเข้าที่ได้อะ เดี่ยวจะได้กินนม” ลุง
สามารถบอกใบเอียง

“คุณหมอครับ คุณหมอเฉลิมศักดิ์ครับ อาบน้ำเสร็จแล้วครับ” แกหัน
ไปเรียกคุณหมอเฉลิมศักดิ์ นายสัตวแพทย์เดินออกมาจากเรือนพยาบาล มอง
ไปที่ถังคู่ ขมวดคิ้วเล็กน้อย ขยับแว่นตา แล้วระเบิดเสียงหัวเราะอย่างยังไม่
อยู่

“ฮ่าๆๆ เอ๊ย... ฮ่าๆๆ เอ๊ย...ฮ่าๆๆ เอ๊ย ลุงสามารถ ผมให้พาลูกช้าง
ไปอาบหน้านะครับ”

“ครับ ผมก็พาไปอาบน้ำ แต่ลูกช้างมันชวนผมอาบด้วย ก็เลยเปียก
มะลอกมะแลกอย่างที่ท่านเห็นนี่แหละครับ ผมฝากพระเอกนี้ด้วยครับ เดี่ยวผมจะ
ไปเปลี่ยนเสื้อผ้าก่อน แล้วค่อยกลับมาช่วยนะครับ” ลุงสามารถอธิบาย

ใบเอียงซุงวงร้องสั้น ๆ ยิ้มอย่างสีกักกลำพองใจ พลังก้าวเท้าเดิน
ตามลุงสามารถไป ลุงสามารถหันกลับมามองใบเอียง พลังว่า

“ไม่ต้องตามมาแล้ว ไปหาคุณหมอโน้น คุณหมอเตรียมนมไว้ให้แล้ว
ไป ไป ไปกินนม” ลุงสามารถชี้มือทำท่าโบ้ยไปทางคุณหมอ ใบเอียงโคลง
ตัวไปมา ซุงวงน้อย ๆ กระพือหู หันหน้ามาทางคุณหมอที่ยังคงหัวเราะไม่หยุด
พอเห็นขบวนใบใหญ่ที่คุณหมอถืออยู่ในมือ ก็ก้าวพรวด ๆ เข้าหาคุณหมอ เดิน
ตามเข้าไปในช่องของตัวเอง คุณหมอยิ้มอย่างอารมณ์ดี ยกขบวนใส่เข้าปาก

ใบเอียง ช่วยถือประคองขวคนมไว้ให้ ใบเอียงยงยงน้อย ๆ ขึ้นประคองขวคนมเหมือนที่เคยประคองเต้านมแม่พังนวล

“เอ้า กินซะ กินซะให้อิ่ม แข็งแรงขึ้นมากนี่เรา” คุณหมอชวนคุยอย่างอารมณ์ดี

“ทำไมไปแก้งลุงเขาละ ก็..ให้ไปอาบน้ำ ไม่ใช่เหรอ แล้วทำไมไปทำลุงเขาเปียกด้วยละเสื้อกางเกงเปียกหมดเลย สนุกเต็มที่สินะหร่านะ” คุณหมอคุยไปพลางประคองขวคนม มองดูใบเอียงดูคนมอย่างรักใคร่เอ็นดู

ใบเอียงหลับตาพริ้มน้อย ๆ ตั้งอกตั้งใจดื่มนมในขวค เพียงรวดเดียวนมก็หมดขวค ใบเอียง กลายวงจากขวคนม ขึ้นวงมาดมที่เสื้อผ้าของคุณหมอ แกว่งหาง กระพือหูไปมา พลังคิดว่า พวกมนุษย์นี่ชอบใส่เครื่องปกคลุมร่างกาย ไม่เห็นเหมือนพวกช้างอย่างใบเอียงเลย ตอนใบเอียงอยู่กับแม่พังนวลในป่า พวกเราช้างทั้งโขลงไม่ต้องใช้เครื่องปกคลุม เรามีโคลน เรามีฝุ่น เท่านั้นก็พอแล้ว ใบเอียงหันตัวกลับไปทางที่พังโลลาอยู่ ชูวงขึ้นส่งเสียงเรียก

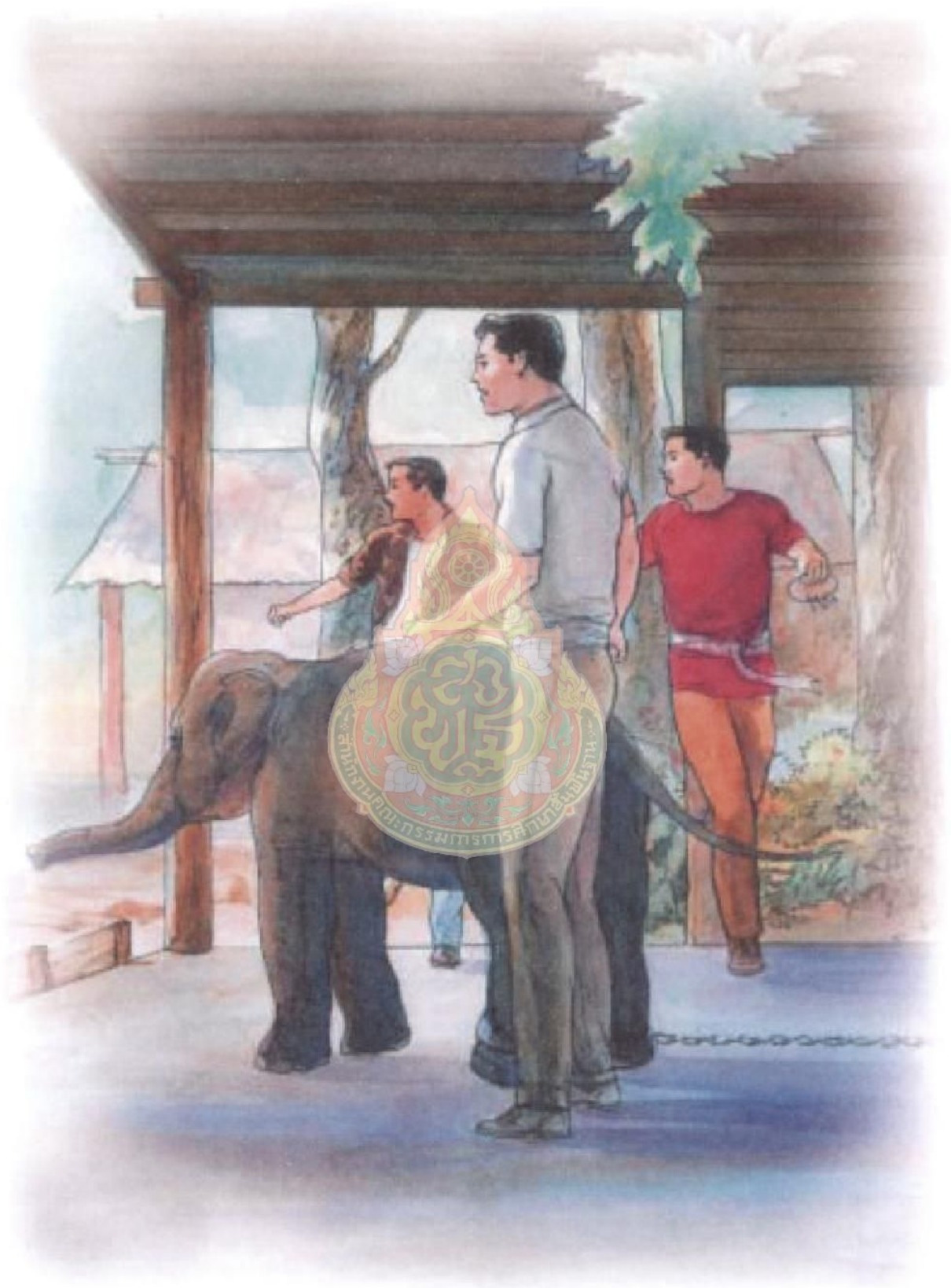
“โลลา โลลา เป็นอย่างไรบ้างแล้ว ฉันไปเล่นน้ำมาด้วยละ” ใบเอียงคุยอวด

“ฉันอยากเล่นน้ำเหมือนกัน แต่ต้องรอให้น้ำเกลื่อนี่หมดเสียก่อน แล้วก็ต้องฟังคุณหมอก่อน” โลลาคุยแผ่วเบา ขึ้นหลับตาลง ใบเอียงไม่รู้จะพูดคุยกับใคร ก็ชูวงขึ้นร้องเสียงดัง

“แป๊รัน ๆ แม่ครับ ใบเอียงหายแล้ว มารับใบเอียงหน่อย”

ลุงสามารถเปลี่ยนเสื้อผ้าใหม่กลับเข้ามาในเรือนพยาบาลพอดี ตรงเข้าหาใบเอียง

“ร้องทำไมหรือ พระเอก ร้องเสียตกอกตกใจหมด”

๘. กลับก่อน

ดวงตะวันหลบลงหลังแนวเขาตะนาวศรีแล้ว วันนี้ท้องฟ้ามองดูหม่น ด้วยไอหมอกที่ลอยอ้อยอิ่งครอบคลุมทั่วบริเวณแนวป่า มองดูบรรยากาศลุ่มเครืออย่างไรบอกไม่ถูก คำวันนั้น หัวหน้าเกษมสันต์ เข้ามาที่เรือนพยาบาล ยิ้มกว้างขวางให้กับคุณหมอทั้งสองท่าน ยกมือไหว้ทักทายกันแล้ว คุณหมอสัทธิเดชและคุณหมอเฉลิมศักดิ์พาหัวหน้าเกษมสันต์เข้าไปดูด้านในที่ใบเอียง และฟังไกลาอยู่ หัวหน้าเกษมสันต์ หันมาถามคุณหมอว่า

“ข้างพังคัวนี้ ไซ้ใหม่ครับที่ว่าท้องเสีย ส่งมาจากลานแสดงช้างหัวหิน”

“ไซ้ครับ ซื่อพังไกลา ตอนนี้อยู่ดีขึ้นแล้วครับ หมคนน้ำเกลือขวดนี้ พรุ่งนี้คงให้กลับได้” คุณหมอยิ้มแล้วเดินเข้าไปใกล้พังไกลา ขยับดูขวดน้ำเกลือที่เหลืออีกก่อนขวด ไกลาซุงวงขึ้น ย่อเข่าลงเล็กน้อย ร้องแปร้นสั้น ๆ ทักทาย

“อ้อ สวัสดิ์ได้ด้วย” หัวหน้าเกษมสันต์ยิ้มอย่างพอใจ พลาหงหันมาทางใบเอียง

“แล้วพระเอกนี่ล่ะครับ เป็นอย่างไรบ้าง ซื่ออะไรครับ” หัวหน้าเกษมสันต์เดินเข้าหาใบเอียง ใบเอียงซุงวงขึ้นทักทายบ้าง คุณหมอสัทธิเดชอดทำไม่ได้เมื่อเห็นท่าทางใบเอียง

“เขาเป็นช่างป่านะครับ ไม่มีชื่อเรียก ตั้งแต่เอามารักษาก็เรียก พระเอก มาตลอด เลยไม่ได้ตั้งชื่อเป็นการเป็นงาน ถ้าจะตั้งชื่อให้ก็งงชื่อ พลายพระเอก หรือไม่ก็ พลายเอก ก็ได้ครับ”

“ว่าไง พ่อพลายเอก” ลุงสามารถเรียก ยิ้มกว้างขวางเห็นฟันเต็มปาก เอามือลูบหัวไบเอียง

คุณหมอเฉลิมศักดิ์ ขยับแว่น หัวเราะเบา ๆ พลังกล่าวเสริมว่า

“ก็..ดีเหมือนกันนะครับ ให้ชื่อ พลายเอก ก็.. เข้าทำดีครับ” คุณหมอหยุดคิดครู่หนึ่ง

“ว่าแต่ว่าตอนนี้ เขาก็หายดีแล้ว จะทำยังไงกับเขาดีเล่าครับ เรื่อง การตัดสินใจนี้ ผมขออนุญาตให้เป็นสิทธิ์ของท่านหัวหน้าก็แล้วกันนะครับ” คุณหมอเฉลิมศักดิ์หันมายิ้มกับคุณหมอสิทธิเดช พลังถาม

“คุณหมอว่าอย่างไรครับ”

“ผมเห็นด้วยนะครับ ท่านหัวหน้าเป็นหัวหน้าอุทยานฯ ก็มอบให้ท่าน ตัดสินใจแล้วกันนะครับ” คุณหมอสิทธิเดช กล่าวยิ้มๆ พลังมองมาทางไบเอียง

“โอ ไม่ได้หรอกครับ ลูกข้างตัวนี้ลุงสามารถเป็นคนนำมา ต้องมอบ ให้เป็นสิทธิ์ของลุงสามารถ ถ้าท่านให้ผมตัดสินใจ ผมก็ขอตัดสินใจตรงนี้เลย นะครับ ขอมอบให้ลุงสามารถเป็นผู้มีสิทธิ์ในตัวลูกข้างตัวนี้” หัวหน้าเกษมสันต์ พุดเสียงหนักแน่น

“จะดีหรือครับท่านหัวหน้า” ลุงสามารถขึ้นเสียงสูง

“ถึงผมจะอยู่ดูแลเจ้าพระเอกนี้มาตลอดก็จริงนะครับ แต่ถึงอย่างไร เขาก็เป็นช่างป่า ก็ควรที่จะให้เขากลับไปอยู่ป่า อีกอย่างหนึ่ง ทุกวันนี้สัตว์ ป่าก็เริ่มลดน้อยลงทุกที ก็เพราะมนุษย์เราเข้าไปบุกรุกที่ป่า แล้วก็ทำร้ายพวก เขา ผมว่าถึงเวลาแล้วที่ทุกคนต้องมีจิตสำนึก ร่วมมือกันรักษาป่าไว้ให้คงสภาพ เป็นป่าตามเดิม เพื่อสัตว์ป่าพวกนี้จะได้คงอยู่ตามธรรมชาติ ตามสภาพเดิมที่

มันควรจะเป็นนะครับ ที่สำคัญ พระเอกของเราเนี่ยยังเล็กมาก ยังติดแม่อู้อยู่เลย ผมได้ยินเสียงโหลงช้างมาเรียกอยู่ทุกคืนเลย บางคืนเข้ามาใกล้มาก ยิ่งเมื่อคืนนี้” ลุงสามารถหยุดกลืนน้ำลาย ก่อนเล่าต่อ

“เมื่อคืนนี้ ร้องอยู่ตรงหัวผมเลยนะครับ ห้างอาคารสำนักงานแกล๊สเบรได้ ช้างทั้งโหลงเลยนะครับ ผมนี่ เสียววาบ กลัวว่ามันจะลุยเข้ามา ก็ไม่น่าเชื่อนะครับ นานตั้งเป็นเดือนแล้วที่ลูกช้างมาอยู่กับเรา แม่ช้างก็มาร้องเรียกลูกทุกคืน ผมว่า ลูกช้างก็คงร้องหาแม่ทุกคืนเหมือนกันละครับ ผมอดสังหรณ์ใจไม่ได้ว่า ถ้าเราไม่คืนลูกช้างให้

ลุงสามารถทำท่าขนลุกขนพอง

“ไบเอียงไม่รู้ว่่า มนุษย์ใจดีพวกนี้คุยกันเรื่องอะไร แต่ถ้าเกี่ยวกับไบเอียงละก็ บอกให้ก็ได้ ไบเอียงตะโกนบอกแม่มาสามสี่คืนแล้วว่าไบเอียงหายดีแล้ว เมื่อคืนนี้ แม่จะมารับ แต่ไบเอียงบอกแม่ว่า ติดกับ ไปไม่ได้ แต่เมื่อเช้า คุณหมอเอากับออกให้แล้ว ตอนนีไบเอียงเป็นอิสระแล้ว แล้วก็ตะโกนบอกแม่ไปแล้วด้วย” ไบเอียงคุย ทำท่าโหลงหัวไปมา ข้าเท้าก้าวโยกหน้าโยกหลัง อยู่กับที่

“ทั้งโหลงเลยหรือลุง ชักก็ทุ้มครับ ที่โหลงช้างลงมา” หัวหน้าเกษมสันต์ชักเสียงตื้นตัน

“ครับ ทั้งโหลง ผมเห็นกับตา ผมยังไม่อยากเชื่อเลยครับ” ลุงสามารถตอบแผ่วเบา

“แล้วมันมาตอนไหนล่ะครับ” หัวหน้าเกษมสันต์ชักอีก

“ก็ราว ๆ นี่แหละครับ ขอโทษครับ ตอนนีก็ทุ้มแล้วครับ” ลุงสามารถถามขึ้น หัวหน้าเกษมสันต์และคุณหมอทั้งสองท่านยกนาฬิกาข้อมือขึ้นดูพร้อมกัน พุดประสานเสียงพร้อมกันราวนัดไว้

“สองทุ่ม” ทุกท่านทำตาโต มองมาที่ลุงสามารถ พลังหันไปทางไบเอียง

ทันใดนั้น หัวใจของทุกคนแทบหยุดเต้น เมื่อได้ยินเสียงกรวบกราบทางผนังด้านข้างที่ติดกับไบเอียง ลุงสามารถตกใจ ลนลาน วินาทีนั้น เสียงแผดร้องของช้างป่า ดังก้อง

“แปร์นแปร์ ฮุม... แปร์นแปร์ แปร์น... ไบเอียง แม่มารับแล้วลูก” แม่พังนวลตะโกนก้อง พร้อมกับใช้เท้าหน้าเตะผนังแผ่นกระเบื้องคอนกรีตด้านจนแตกออกเสียงดังโพละ พลงยี่นงวงเข้ามา พร้อมร้องเรียก

“ไบเอียง ไบเอียง ออกมาลูก กลับไปอยู่กับแม่นะ ” ไบเอียงดีใจอย่างสุด ๆ ยื่นบนขาหลัง ยกขาหน้าขึ้น ชูวง ตะโกนเรียกแม่

“แม่ครับ ๆ ไบเอียงออกไม่ได้ ไบเอียงถูกล่ามโซ่ แม่ช่วยไบเอียงด้วย” ผนังแผ่นฝ้าคอนกรีตแผ่นติดกันนั้น ถูกถีบพังลงเป็นแถบ ทุกคนในเรือนพยาบาลตกตะลึงกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น มันรวดเร็วเกินกว่าใครจะคาดคิด หัวหน้าเกษมสันต์และคุณหมอสิทธิเดชตกใจถอยหลังไปยืนอยู่ด้านหลังโลตา คุณหมอเฉลิมศักดิ์ผะหงาย แว่นกระเด็นไปทางหนึ่ง ตะโกนบอกลุงสามารถเสียงรณระรัว

“ลุงสามารถ โซ่ ลุงสามารถโซ่ เร็วสิลุง โซ่ เอาออกเร็ว เร็วสิลุง”

สติกลับมาทันใด หลังจากตะลึงไปชั่วครู่ ก็ใครจะไปคิดล่ะว่าโซ่ของช้างป่าจะเล่นวิธีนี้ ลุงสามารถก้มตัวลง พยายามใช้มือสองข้างขยายวงโซ่ที่คล้องขาไบเอียงออก ด้วยอาการลนลาน สั่นไปทั้งตัว พุดเสียงรณระรัว

“อยู่นิ่ง ๆ หน่อยพระเอก ยังไงก็ให้กลับอยู่แล้ว” แต่ไบเอียงพยายามดิ้นตัวออก ทำให้โซ่ที่คล้องพันไว้แน่นเกินกว่าจะคลายตัว ลูกช้างร้องเรียกแม่ทันที

“แม่ แม่ ไบเอียงออกไม่ได้ แม่ช่วยไบเอียงด้วย”

“ไบเอียง ไบเอียง แม่ใหญ่มาช่วยแล้ว ไม่ต้องกลัวลูก แม่ใหญ่มารับแล้ว” เสียงของแม่แปรกพังโชนจำโขลง ดังก้องเรือนพยาบาล ไบเอียง ดีใจสุด ๆ พยายามลากขาข้างที่ถูกล่ามโซ่ไว้

“กุญแจที่ข้างเสา ลุงสามารถ เร็ว เร็ว ๆ ลุง เร็วสิลุง” เสียงคุณหมอ
เฉลิมศักดิ์ ตะโกนเสียงดังแข่งกับเสียงข้างป่าทั้งโขลง

ลุงสามารถกระโดดไปคว้าพวงกุญแจที่แขวนไว้ที่เสา ก้มตัวลงหมาย
จะไขกุญแจที่คล้องปลายโซ่ไว้ มือไม้สั่น หัวใจแทบหยุดเดินโซ่..โซ่..โซ่... ลุง
กุญแจมีดั่งห้าหกดอก แล้วมันดอกไหนล่ะ เหงื่อเม็ดโตผุดขึ้นเต็มใบหน้า ลุง
สามารถตัดสินใจในวินาทีนั้น ลองคอกนี้ก่อนแล้วกัน...

มันเหมือนปาฏิหาริย์มีจริง แม่กุญแจหลุดผลัวะ ลุงสามารถถอดปลาย
โซ่ข้างหนึ่งออกจากห่วงกุญแจอย่างรวดเร็ว ใจเต้นตึกตัก ทันทีที่ใบเอียงลาก
ขาก้าวเดิน โซ่เส้นเล็กเท่านิ้วก้อยนั้น รูดคลายตัวออกจนสุดปลายโซ่ ปลด
ปล่อยลูกข้างเป็นอิสระ พร้อมกับเสียงร้องของใบเอียง

“แม่ แม่พังนวล แม่ใหญ่ ใบเอียงออกได้แล้ว”

ใบเอียงตะโกนบอกแม่ วิ่งเข้าหาแม่พังนวลด้วยความดีใจ พัวพัน
นิ้วเนีย อย่างกิดถึง ข้างทั้งโขลงขู่วางขึ้น แข่งกันร้องด้วยความดีใจเมื่อเห็น
ใบเอียงกลับเข้าโขลง ดวงหันหลังตามแม่แปรง ฟังโชนกลับเข้าป่า ใบเอียง
เดินตามท้ายโขลงโดยมีแม่พังนวลและแม่พังอ่อนขนาบข้าง เดินไปได้หน่อย
หนึ่งก็หยุด หันมาตะโกนร้องไปยังเรือนพยาบาล

“ไลลา ใบเอียงไปก่อนนะ”

“ขอบคุณ มนุษย์ใจประเสริฐทุกท่านนะครับ ที่เมตตา ดูแลใบเอียง
ขอบคุณครับ ที่ปล่อยให้ใบเอียงกลับป่า ใบเอียงเป็นข้างป่า ต้องอยู่ในป่า ...
แล้วใบเอียงจะช่วยรักษาป่าให้ นะครับ”

คณะผู้จัดทำ หนังสือบันทึกคดีประเภทร้อยละ เรื่อง ใบเอียง

ที่ปรึกษา

คุณหญิงกุลทรัพย์ เกษแม่นกิจ
คุณหญิงกษมา วรวรรณ ณ อยุธยา
นายวินัย รอดจ้าย
นายสุชาติ วงศ์สุวรรณ

นางเบญจลักษณ์ น้ำฟ้า

นางสุกัญญา งามบรรจง
นายธีระพงศ์ ปิงศรีวังศ์
รองศาสตราจารย์นุชทิพย์ บรรจงศิลป์
นายสวรรค์ แสงบัลลังค์

คณะกรรมการพิจารณาตัดสินการประกวดฯ

ศาสตราจารย์วันฤทัย สัจจพันธุ์
นางชมัยกร บางคมบาง (แสงกระจ่าง)
นางธราภรณ์ กนกมณี
นายมานพ ถนอมศรี
นายสุริยัน สุดศรีวังศ์
นางสาวพริ้มเพรา คงชนะ
นางสุพรวณีย์ สุขะสันต์
นางสาวลดาวัลย์ บุญซด

ผู้เขียน

นายปฐกเกียรติ เทพภูษร

ผู้วาดภาพประกอบ

นายสกันธ์ แพทยกุล

ผู้ออกแบบรูปเล่ม

นายเฉลิม อัครกะพู

บรรณาธิการและผู้ประสานงานการจัดทำต้นฉบับ

นางสาวพริ้มเพรา คงชนะ
นายพินิจ สุขะสันต์

ราชบัณฑิต สำนักศิลปกรรม ราชบัณฑิตยสถาน
อดีตรักษาการคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน
กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ คณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน
ผู้เชี่ยวชาญพิเศษด้านหลักสูตรการศึกษา
สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน
ผู้เชี่ยวชาญพิเศษด้านวิชาการและพัฒนากระบวนการเรียนรู้
สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน
ผู้เชี่ยวชาญด้านการพัฒนาสื่อและการเรียนรู้
นายกสมาคมป้องกันการทารุณสัตว์แห่งประเทศไทย
อุปนายกสมาคมป้องกันการทารุณสัตว์แห่งประเทศไทย
กรรมการสมาคมป้องกันการทารุณสัตว์แห่งประเทศไทย

the 1990s, the number of people in the UK who are employed in the public sector has increased by 1.5 million, from 2.5 million in 1980 to 4 million in 1999. The public sector has grown from 10% of the economy to 17% of the economy.

There is a growing emphasis on the need to improve the efficiency of the public sector. This has led to a number of initiatives, including the introduction of competition, the restructuring of public services, and the introduction of performance targets. The aim of these initiatives is to reduce the cost of public services and to improve the quality of the services provided.

One of the main challenges facing the public sector is the need to reduce the cost of services. This is a difficult task, as the public sector is often the only provider of certain services. However, there are a number of ways in which the cost of public services can be reduced. These include the introduction of competition, the restructuring of public services, and the introduction of performance targets.

The introduction of competition is one of the most common ways in which the cost of public services can be reduced. This involves the introduction of private companies into the public sector. This can be done in a number of ways, including the privatization of public services, the introduction of private companies into public services, and the introduction of private companies into public services.

The restructuring of public services is another way in which the cost of public services can be reduced. This involves the restructuring of public services so that they are more efficient. This can be done in a number of ways, including the restructuring of public services so that they are more efficient, the restructuring of public services so that they are more efficient, and the restructuring of public services so that they are more efficient.

The introduction of performance targets is another way in which the cost of public services can be reduced. This involves the introduction of performance targets for public services. This can be done in a number of ways, including the introduction of performance targets for public services, the introduction of performance targets for public services, and the introduction of performance targets for public services.

There are a number of other ways in which the cost of public services can be reduced. These include the introduction of competition, the restructuring of public services, and the introduction of performance targets. The aim of these initiatives is to reduce the cost of public services and to improve the quality of the services provided.

The public sector is a complex and challenging environment. There are a number of ways in which the cost of public services can be reduced. These include the introduction of competition, the restructuring of public services, and the introduction of performance targets. The aim of these initiatives is to reduce the cost of public services and to improve the quality of the services provided.